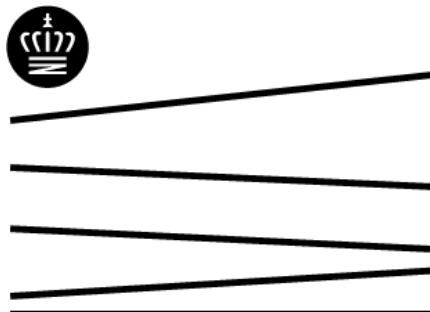

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : P. Poulsen, 1800-1807

samlet og udgivet af S. Poulsen

Nytaarsgave : en Fortsættelse af Nytaarsgave
for Damer

1802

1802

Kiøbenhavn : P. Poulsen, 1800-1807

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

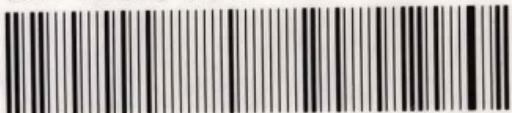
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 5 2 0 8 0 0 3 1 2 7

+REX

RECORDED

CHARTERED BY ROBERTSON & CO.

PRINTED IN EIGHT OF THE EIGHTH

EDITION

1860

BY H. B. FISHER & CO., NEW YORK, U. S. A.

52 - 53

Nytaarsgave.

1802.

En Fortsettelse af Nytaarsgave for Damer.

Samlet og udgivet af Hofboghandler
S. Poulsen.

Kopenhagen.
Paa Udgiverens Forlag trykt hos P. Poulsen.

Savnet fra Fortiden.

Du elskte Egn, I yndte Steder,
Anines skjonne Fødestavn!
Mys Vidner til mit Hiertes Glæder,
Nu Vidner til mit tunge Savn:
I saae min Elskovs blide Dage;
I nu gjenlyde af min Klage;
Ae! Glæden drog med Nine bort;
Hvor er dog jordisk Lykke fort!

Omsomst Naturen har ophyllet
 Med Moder-Smiil igjen sit Ølor;
 Omsomst sit Eden har fremtryllet,
 Og hvert et Skridt med Blomster strøser:
 Mig ingen Zephirs Aande luster;
 Mig ikke mere Nosen mere dufter;
 Hver Skjønhed gik med Mine bort:
 Hvor er dog jordisk Lykke fort!

Forgjæves Solens Guld opsliver
 Det underfulde Malerie;
 Forgjæves Tyrighed den giver
 Til Alc hvad rører sig deri:
 Mit Bryst den ikke kan opgløde;
 Mit Syn opdager kun et Øde;
 Al Nyden svandt med Mine bort;
 Hvor er dog jordisk Lykke fort!

Imellem Lundens lyse Bøger
 Ifort sin hele Sommer-Dragt,
 Den lokkende Dryade spøger,
 Og prøver al sin Tryllemagt:
 Dog mig til Fryd hun ikke stemmer;
 Jeg ikke Blikkets Kraft fornemmer;
 Leeg, Latter sloi med Mine bort:
 Hvor er dog jordisk Lykke fort!

Med Sangens høje Toner hæver
 Sig Lærken op mod Himmelens Blaa,
 Og kjærlig over Neden svæver,
 Hvor Magen kurer sine Smaa:
 Mig, skjændt den skingrer i mit Øre,
 Kan dog dens Jubel ikke røre;
 Al Bellyd veeg med Mine bort:
 Hvor er dog jordisk Lykke fort!

Ud af Mayadens Urne flyder
 Den klare Bæk saa sagte hen;
 Og Fantasiens Aand indbyder
 Til fjerne Egn at følge den:
 Men mig den rinder kun i Saarer;
 Mig Flygtighedens Billed saarer;
 Al Blidhed svandt med Mine bort:
 Hvor er dog jordisk Lykke fort!

Mildt Aftensjernen hisset blinker
 Imellem Firmamentets Hær,
 Og Maanen frem bag Skyen vinker,
 Der dækker halv dens Purpur-Skjær:
 Mig, skjøndt det straaler i mit Øie,
 Kan ikke deres Skin fornøie;
 Al Klarhed svandt med Mine bort:
 Hvor er dog jordisk Lykke fort!

Paa Davsheds Vinger Natten svæver
 Hen over Mødighedens Bo;
 Selv ikke Espe-Løret bæver;
 Alt dysses ind i stille No:
 Kun mig af sildig undte Slummer,
 Snart Drømmen vækker til min Kummer;
 Thi Sovnen reeg med Nine bort:
 Hvor er dog jordisk Lykke fort!

Og dog til Ungdom, Sundhed skænkte
 Naturen mig et muntert Sind,
 Hvis freidige Indbildung tænkte
 Sig ret i Livets Scener ind:
 Hvor sjonne jeg mig disse malte!
 Hvor trygt om Eftertiden talte!
 Men Alting svandt med Nine bort:
 Hvor er dog jordisk Lykke fort!

Nine!

Anine! Du hvis blode Hjerte
 Hensmeltede saa heelt i mit;
 Som vilde deelt hver Fryd, hver Smerte,
 Jeg havde nydt, jeg havde lidt:
 Gid hver en Plet din Hod betræder,
 Dig smile evig unge Glæder!!
 Kun Ate*) tvang mig fra dig bort:
 Hvor er dog jordiske Lykke fort!

T. C. Bruun.

*) En vanartig Gudinde, der ikke kan lide glade
 Ansigter, og har gjort mange lange.

Brev til min Hustrue.

Den 6 December 1800.

Gud veed, Du Bedste, at min hele Sjel
vælsigner Dig, endskjont min Harpe tier :
at synge Skaberinden af mit Vel,
er alt for stort for mine Melodier.
Vel quad jeg ofte for en ødel Ms ;
og stundom for en værdig Danneqvinde
jeg vowed', Blomsten Glemmigej at strøe,
og rosenblandet Myrtheekrands at binde.
Dog, o Birgitte, siig, om Du ej veed,
at Beemod lød, saasnart jeg Harpen stemte ;
at vældeligen strømte Taarer ned
paa mangen Krands, man længe siden glemte ?
Og derfor tier jeg; thi blot til Fryd
indvie vilde jeg min lave Tone,

naar

naar Sangen skulde tolke huuslig Dyd,
og Omheds Salighed, og — Dig, min Kone!

Et Brev Du faaer; og det er Alt. Endnu
jeg, hvis jeg kunde, gjerne vilde quæde;
men Kongens Toldflag — kom det vel ihu! —
bortvajer Musers blide Sorg og Glæde.

Dog, Elste, selv et Brev kan sige Dig,
at ikke halvt jeg kan mit Held udtrykke;
at jeg er — Himmel veed, hvor lykkelig,
og — Himmel veed, erkjendtlig for min Lykke.

O! naar med mørke Blik jeg paa Dig seer,
og Dine Taarer da saa sagte glide,
da tænker jeg: "Hun skal ej græde meir!
"Vor Herre signe hende dog, den Blide!"
Og stille beder jeg til Livets Gud
om Sundhed til mig selv, for dig at glæde,
og takker ham saa rørt, fordi hans Bud
har samlet os i hellig Omheds Kjede.

Ta,

Ga, naar jeg tit i maan'lys Nattestund
 betænker Sorg og Fryd paa Skabtes Veje,
 jeg seer med himmelst Lyst Dit sejonne Blund,
 som om en Engel slumred' paa mit Leje.

Thi Uskyld paa Din aabne Pande staer,
 og Fred paa Dine lukte Dine hviler,
 og paa Din hulde Kind er frødig Vaar,
 og Omheds Himmel fra Din Læbe smiler.

Og Guds frygt, veed jeg, i Dit Hjerte boer;
 med Erefrygt Du paa Din Skaber tænker;
 med barnlig Underkastelse Du troer,
 Algodhed kun det Allerbedste sejner.

Da tænker jeg: "Hvad flettes mig? — Lidt
 Guld!

"Maaskee det er mit Held, jeg intet ejer;
 "og aldrig Peru's blodbesprængte Muld
 "en Egtefælles Salighed opvejer.
 "Nej, gode Forsyn, und mig Skul og Brød,
 "og Nøjsomhed i reen og liden Hytte,
 "og und mig da Birgitte til min Død!

"Da

"Da skal min Aand med Lovsang heden flytte.
 "Og, vil din Viisdom, o! saa lad din Magt
 "indgyde bedre Blod i disse Aarer!
 "thi, ak! min Hustrue seer mod Enkedragt
 "med ængstet Sind, og følder bittere Taarer."

Saa tanker jeg, og sover ind, og sovt
 jeg drømmer flur om klare Fremtids Dage,
 og hviler, Arm i Arm med Dig, saa blødt,
 og vaagner op, og byder Daaren flage.
 Og naar jeg da om Dagen seer, hvor tro
 Du sysler om i Huset for at gavne,
 og, kun ved stiftet Gavn, er let og fro,
 og neppe Stunder har, mig at omfavne:
 da tier vel min Læbe; men i Lyst
 mit glade Hjerte sig mod Himlen hæver,
 og Mindet af hver modig Smertes Dyst
 sig taber i det Held, hvori jeg svæver.

Døm,

Dom, Esegode, da, hvor glad jeg nu
 Din skønne Fødselsdag imøde træder!
 Den tit neddale over Dig, og Du
 den altid see bestraale milde Glæder!
 Vær lykkelig, som Hustrue, i min Arm,
 vær lykkelig Veninde ved mit Hjerte!
 Og engang lønne Glutton ved din Barm
 titusendfold en signet Moders Smerte!
 Dens skyldfrie Lege fryde Dig, dens Gld.,
 dens Vært i Dyder Dig en Støtte love,
 naar jeg forlader Dig, til Himmel mild
 indbyder Dine Lemmer til at sove.
 O! da skal ingen Afskedstanke meer
 Dit omme Hjerte presse til at bløde: —
 Gud signe Dig! Med rolig Aand jeg seer
 vor Fremtids Liv, vor Evighed imøde.

Haste.

Løv faldet *).

Saae du det Løv, som brat af Grenen faldt?
 Det var saa faurt; men, af! det visned' alt.
 Hulst brøler Storm med vilde Morderkrig:
 Naturen græder ved sin Yndlings Liig:
 hvor smiler Vaar? — Forbi, forbi
 er Glædens Smil i Vaarens Trylleti.

Hvad svinder ej? — hvor Elstovs Dagning seer;
 hvor Dyden fro paa Uskylds Lege seer;
 hvor hulde Myrther sig om Sundhed snoe,
 saa tæt derved de Rosmariner groe.
 Af! Myrther doe: forbi, forbi
 i Dødens Arm er Elstovs Trylleti.

Fors

*.) Ovenstaende Sang er lempet efter Melodien til: Kennst du das Land o. s. v. af Wilhelm Meisters Lehrjahre.

Forgjetmigej i Venstabs Have staer:
et Hjertepar for blide Glæder staaer,
og, Haand i Haand, ad Rosenbane hen
med stadig Gang fremvandrer Ven med Ven.
Men Timen staaer: forbi, forbi
er ogsaa Venstabs Himmel-Trylleri.

O! græd dog ej! En nyfod Vaar saa glad
udsmykker nøgne Green med yndigt Glad:
saa skal og Ømheds rene Glede vist
i Himmel's Ly forynget vaagne hist
Da jubles højt: "Forbi, forbi
"er Livets Sorg med al dets Tryllerie."

H a f t e.

F r i e r i e t.

Fragment i Stanser.

— — — — —
 Og medens Ridderen saa tankefuld
 Med Sværdet Berta's Navn i Sandet skriver,
 I sin Fortælling Yndlingen vedbliver.

* * *

Langs Maens Bredde, under Klagepile,
 I blidt veemodigt Sværmerie jeg gif;
 I Vandets Dyb jeg saae en Himmel smile
 Og sødt i den fordybede mit Blik:
 Men af min sværmeriske Fred og Hvile,
 Som af en Drøm, jeg vakte snart og sik
 En yndig Mø at ske, Hebes Billed',
 Som yndigt rodmende, sig saa fremstilled':

O Fremmed, saae du ei et Barn som spøgte
 Med tvende modne Pommernantser her?
 Forgjæves jeg rundtom det øengstlig søgte
 Og ak! min gode Søsters Søn det er.
 Den ømme Moder bad mig det at rygte
 Og stedse blive hendes Yndling nær,
 Men ak! med ham jeg under hine Grene
 Indslumrede og vaagnede allene.

"Ei har jeg seet (tog jeg herpaa til Mæle)
 Det du beskriver i saa sode Ord,
 Dog at den lille Flygtning nok maae dræle
 Paa dette Strøg, jeg ikke andet troer.
 Men hvilke Kloster, Skygger end ham hæle,
 Vi begge nok udspeide skal hans Spor:
 O skønne Ms, du holde op at græde,
 Thi sikkertig opspore vi den Spæde."

I Timer tre, i Timer fire lede
 Vi rundtomkring i Skov og Kløft og Krat.
 Fra Himlen hælder Solen allerede
 Og Østens Skygger størknes alt til Nat.
 Den Huldes trætte Nine sig berede
 At briste ud i haablös Graad, da brat
 Ved Occidentens første Purpurlue
 I Græsset vi den spæde Flygtling skue.

I Skyggen af Akasier han hviled',
 Sødt slumret ind ved Nattergales Quad,
 Og mens i Sovnens Favn saa frisk han smiled',
 En skuffet Sommerfugl paa Læben sad.
 Med yndig Hast den glade Mø fremiled'
 At favne ham, dog jeg besteden bad
 Den spæde Hitting ei sin Sovn at røve
 Og til han vaagnede, med mig at töve.

Snart jeg til Orde tog med fjelen Stemme
 Som tit til Blæsfærds bange Hvidßen svandt:
 "Hvad maae dog ei et saligt Par fornemme
 Naar saa de skue deres Eskovs Pant!
 Jeg Jorden samt dens Daarskab skulde glemme
 Og aldrig ændse dens høitpriste Tant,
 Hvis jeg saaledes hos en yndig Mage
 I Diesyn min Afskom funde tage."

Med Omhed hendes Blik paa Moret ruer,
 Min Stemme smelter til petrarchist Sang:
 Med øye Forundring Møen mig beskuer
 Og vante Gjord nu synes hende trang;
 Snart hendes Kind i Blæsfærds Purpur suer,
 I Barmens Løn hun sukker mangengang —
 "O lad mig, om jeg vidste dig at røre,
 O lad mig, Hulde, dig som Brud hjemføre!"

Somfru'lighedens bange Suk hun drager
 Og himmelst^E blussende, kun stammer: Ven!
 Ved Aftenrødens sidste Glimt jeg tager
 Den modte Haand og henrykt trykker den.
 "O Festdag, fremfor alle andre fager,
 Vær Pagtens Vidne før du svinder hen!"
 Snart skued' vi med fælleds, navnlos Glæde
 Sædt slumret ind som huin, vor egen Spæde.

Schack Staffeldt.

S v a n e s a n g.

Du Glæden, svage Dødelige,
 Som Lasten skye,
 Thi Savn og Nag fra Plagers Rige
 Eens grumme thy:
 Forgjæves du for dem dig dølger
 I Viisdoms Løn;
 Til Midnats Stjernebarm forfølger
 De Jordens Søn.

Med Mindes-Taarer maae jeg bøde
 Hver Glæde af:
 O Skjebne, er da Fryd en Brode
 Og Savn dens Straf?
 Hvi blev ei heller Nutids Fængsel
 Dybt under dem
 Som boe med Minde og med Længsel,
 Mit trange Hjem!

Hvad med olympisk Lyst mig trylled,
 Nev Tiden bort:
 Jeg staer i Sorgens Flor indhyllet
 Ved Fortids Port.
 Forsvundne Fryd, o vend tilbage!
 Saa raaber jeg: — —
 Men ak! min længselfulde Klage
 Bonhøres ei.

Teg

Jeg af mit Hjertes Skjonne Eie
 Kun Mindet har,
 Og jamrer høit paa Tabets Veie:
 Jeg var! jeg var!
 Gil, seene Død, til at udklække
 Min fangne Land!
 Gil, stumme Fortid, mig at række
 Din mørke Haand!

Jeg skal ei bøve naar du tager
 Mig i din Favn,
 Skjondt Hædern ei i Sarcophager
 Indstjær mit Navn.
 Kun een er Doden som mig savner
 I folde Glør,
 Men i hvret Nu hvor jeg savner,
 Jeg ogsaa doer.

Og

Og at selv Mindet ei skal blotte
 Den Svundnes Spor,
 O bær ham til din sidste Grotte
 Hvor Glemsej boer!
 Lad ei hans Navn og Billed' røve
 I Lysets Rom:
 Han andre ei den Fred vil røve
 Han trygler om!

Schack Stassfeldt.

Hym:

H y m n e
til
F e b r u a r ,
paa en G o d s e l s f e s t .

Ej Flora med duftende Blomster har strøet
Din Vei over Enge og Dale,
Og ej Philomela henrykkende ssdt
Omlusser din natlige Dvale.

Ej Phæbus opildner dit kislige Skiod
Med livsvangre quægende Lue;
Som oftest han knap bag et Slor dig tilbød
Sit straalende Nasyn at skue,

Ax.

Aukronede Ceres ej heller din Vei
 Bepryder med gyldene Dynger;
 Den lystige frydende Bachus dig ej
 Med nymodne Druer omslynger.

Kun simpel og hvid — thi af Sne er din Dragt;
 Kun Perler af Jis den omfunkle;
 Og blandt dine Brødre i Glimmer og Pragt
 De fleste dig synes fordunkle.

Og dog, Februar! Af os alle, som her
 Du frydlig vinkede sammen,
 Fortrinligen skøn, og velkommen, og fær,
 Du hyldes med Glæde og Gammien.

Ej Vaardagens Ambra, ej Høstdagens Guld
 Du bød vore Øjne betragte,
 Men o en Veninde saa yndig og huld
 Du for vore Hjerter frembragte.

Og

Og Vensteb, og Unde, og Fromhed saa blid,
 Og alle elskværdige Dyster,
 Du stifted en Fest; og paa den du os hid
 Til Glæde og Gammen indbyder.

Vor Tak, Februar, og vor Hyldning modtag;
 Saa frydlig vi den frembære.
 Skøn, fremfor hver Arets henrussende Dag,
 Hvert Aar os din Festdag skal være!

Den yndige Datter — velsignet og glad
 Hun leve, hun leve, hun leve!
 Men hver hendes Dag — Tidens Styrer! o sad
 Lyksalighed stedse omsvære.

C. Pram.

Tor:

Forskjellig Smag i Kjærlighed.

Om hver en troe hørde nu smukt sagde sandt,
Hvad først hos sin Skjonne meest dejligt han
fandt,
Hvad egentlig det var, han indtoges af,
Og det, som hans Frihed sit Banesaar gav,
Kort sagt, hvad han skued' med største Behag,
Da vilde man see den forskjelligste Smag.

Et tykt og et langt og et silkeblædt Haar
Er Skuld i min Qvide, A rigtigt tilstaaer.
B siger: den Pandebuske, som var at see,
Som tusind Agather henkasted' paa Sne.
En C's ømme Hjerte blev hængende i
De yndige Stropper, som Makken lod fri.

D satte sin Frised saa jammerlig til
 For to brune Øjne, der sprudede Ild;
 Smedens E hentede Lidelsen sin
 Udaf et Par, ligt Kjøbenhavns Porcelin;
 Et mørkegraat, snaksomt og smilende Par
 For elskende F en sand Fugleliim var.

For sukkende G var et skjønt Øjenbryg
 Et tryllende, seirende, vindende Syn.
 Da sort, reent og hoit tvende Buer der stod,
 Den steenhaarde H sig dog opgløde lod.
 Dog Mange et Par uden Fare har seet
 Som selv alt for Elskende drages i Fet.

En hvid, hvælvet Vandeblid, aaben og fri,
 Den arme I's Øjekast tumledes i.
 Hans flakkende Blik snubled' saa strax i dens Sne,
 Som Fluor kan drukne i Melk eller Thee,
 Men er Vandeblad sav, da den Skuende kan
 Detids nok og sikkert sig flygte i Land.

Den Næse, den Kierligheds sande Hogspryd,
 Er Narsag i K's lange sorgblanded' Fryd.
 Den lodrette Grædste en L overvandt,
 O M i en romerst sin Fricheds Grav fandt.
 Den Stumpede hisset en Sultan indtog,
 Som mægtig Magnet vor N flux til sig drog.

Paa blodrig, paa purpurrod Kirsebærmund,
 O raged' een Dag med sit Hjerte paa Grund.
 To favre Korallesticær, runde og smaae,
 Hribyteren P tilsidst strandede paa,
 Mens Q en lang, bred Mund kun hovede bedst,
 Hvor han kunde kyss i Øst og i Vest.

I Purpurportal var, saa hvide som Sne,
 En Mængde smaae Elsenbeens Tænder at see,
 Der hver Gang, den Deilige Munden oplod,
 I smukkest Parade i dobbelt Rad stod.
 Men R, da de Karle Du skuede bedst,
 Dit Hjerte hos Hymen blev sat i Arrest.

De Roser, som paa en rund Liliebed groer,
 Dem skyldri Blusærdighed bringer i Flor,
 Den stakkels S ogsaa fortynsleses af,
 Mens Du, skjelmiske T, fandt for tidlig Din Grav
 I een af de Grøster, som Amor har bruge
 Til Badehus, den har Dit hjerte opslugt.

Som Helseon, tveklostet Hage tog U,
 Og V kommer nydeligt Dre ihu.
 En Hals af hvidt Vor, med sort Silkesnoer,
 En W, denne Kjender udpeged' sit Noer.
 Og fort sagt: der aldrig en Undighed var,
 Den jo sine varme Tilbedere har.

Men heldigst og meest at misunde er den,
 Som lod sig af tryllende Heelt rive hen.
 Det samlede Nade er efter hans Smag;
 Det hele Ensemble ham giver Behag,
 Hvor ikke han hylder een Skjonhed i sær,
 Men Summa Summarum Elskværdighed er.

Det

Det Ene da tjener det Andet til Pryd;
Han finder bestandigt og overalt Fryd;
Hans Elskede lig en frisk Blomsterkrands er,
Hvori han hver Morgen ny Undighed seer.
Han trælles, han trækkes, han fæstes hver Dag,
Og leer af de andres forskjellige Smag.

Lode.

Epis

Epilog ved en Benefice.

Saa tidt, naar ene Pligten kaldte,
 Jeg længselsfuld de sene Timer talte,
 Til endelig den sidste slog,
 Og Musen i sit Tempel Sæde tog:
 Da isede jeg hen at efter Eveনe tale
 Netkaffenheds og Erens Sag;
 Skiondt Daarlighed og Laster at afmale
 Blev meget tiere mit Fag.
 Men begge Slags-i Livets Scene findes;
 Kun, sidste vi langt mere hyppig see;
 Dog noget der for Dyden stedse vindes,
 Ved skuffet Ondskab at belee.
 Et Bisalts Smil iblandt af Eder Kienkte
 Mig livennde Opmuntring og den Liid
 Jeg mig saa fro imøde tænkte,
 Da mulig, ved min Øvelse og Gliid,

Jeg

Jeg mindre Eders Gunst uværdig maatte blive.
 Dybt føler jeg min Afmagt vel endnu ;
 Men veed I komme vil ihu,
 Man selv sig Kunsten kan, fun ej Talentet give.
 I værdige med Ædelmodighed
 Mit ringe Pund i Aften at belonne ;
 Min hele Siæl den skal paaskönne,
 Til Livets Forhæng falder ned.

L. C. Bruun.

Anakreon.

En Fortælling i tre Sange.

Første Sang.

Indviet til hver munter Ungdomsleeg,
Til Bacchi Fester og til Amors Lue,
Et Slot paa havombruste Samos steeg
Vidtglimrende mod Himmelens Saphirbue.
Dets høje Tinding, funklende af Guld,
Paa hvide, runde Marmorstøtter hvilte,
Og bag det Marker laae, hvor Ceres huld
Fra lyse, grønne, tætte Agre smilte,
Og hvor Pomona Vandreren indbød,

At quæge sig i dybe Lundes Skjæd.
 Fortryllet stirred' her det glade Øje
 Ud over Havets sølvblaa Slette hen
 Mod dine blide Kyster, Ionien,
 Og dvælte hist paa Skovbekrandste Høje,
 Hvorfra et sølvklart Væld i rige Dal
 Blandt Roser gjød sit rullende Chrystal.

Naar Elskovs Stjerne ned fra Himmel
 Smilte,
 Hün Musers, Amors og Kariters Ven,
 Anakreon, sin Lyra greb og hen
 Til dette Slot paa Elskovs Vinger iilte.
 Her boed' Lydia, hvis Priis gjenklang
 Fra Skovens Lovsal, Markens Blomstertroner,
 I myrtekrandste Lyras omme Toner
 Og i henrykte Skjaldes kjælne Sang.
 O, aldrig harde Amor nogensinde
 Frembragt saa tryllende en Huldgudinde.
 Liig Flora straalte hun i Ungdoms Glands,

Og

Og Terpsicore liig i Kjededands
Hun høi og rank og let og munter svæved'.
Liig Hebes smilste Nofenkinden mild,
I Øjet gløded' Afrodites Ild,
Paa Læberne Sireners Bellyd bæved',
Og hendes Ord, som Gratiernes hulde,
Bessæledes af Musers Vid og Aand.
I sine Lænker, disse Blomsterbaand,
Hun helte, Vise, Konger fængslet stulde.

Anakreon, hvis Hjerte dannet var
Til dybt at føle Yndets blide Vælde,
Anakreon, som Elskovs Ild bessæl'de,
Den smilende Karites Lænker bar.
Hun fængslede hans Føleller, hans Tanker.
Han hende saae, naar i Begejstrings Stund
Han irred snart i labyrinthisk Lund
Og snart imellem Bjergets grønne Ranker,
Og lærte ved Naturens Moderbryst
At male Kjerligheds og Venstabs Lyst.

Og naar i Pigers favre Kreds han hæved.
 Sin Sølverros til Lyrens ømme Klang,
 Og smeltes' deres Barm ved Elskovs Sang,
 Hans Tanker froe hans Lydia omsvæved'.
 Naar venligt Øje hist en Himmel liig
 Og Kinden her liig skyefrie Morgenrøde
 Han smilte huldt og tryllende imøde,
 Han hendes Blik og Smil gjenkaldte sig.
 Og tit, naar rundt om ham, med Roser fronte,
 Ved blinkende Pokal hans Venner sad,
 Og spøgende han sang hvert Hjerte glad,
 Og Bacchi Priis fra alle Læber tonte,
 Et Suk, som fra hans kjælne Barm opsteeg,
 Fra muntert Lag til Lydia sig sneeg.

Kold var hun mod den Ild, hvoraf han
 brændte.

Den vorste, som det gjerne seer, derved.
 Men skjøndt hun til hans Suk ei Øret vendte,
 Forsvandt dog ei hans Haab, hans Munterhed.

Han

Han elsked' vel, men var ei af de Daarer,
 Der svømme hen i melankoliske Daarer.
 Hans Elskovs Lue som hans Sjæl var blid,
 Og næret i Kariters Rosenlunde,
 Hans Phantasie ham ængsted' ingentid
 Med vilde, mørke Billeder, som kunde
 Forjage høint for Glædenaabne Sind,
 Hvorved han, selv da Sølvhaar Æsen pryded',
 Traad jublende i Dandsens Chorre ind
 Og Ungdoms Fester ved sin Lyra fryded.

"O, tænkte han, "bliv kun at heile ved;
 "Men fremfor alt du blid og munter være!
 "Hvad nytter det at lade Sorg hentøre
 "Sin Ungdoms Kraft? Nei, om Opmærksomhed,
 "Et venligt Øjekast og glade Miner
 "Udrette meer end gusten Sorg og Harm.
 "Din Glut, som kold i Dag forbi dig triner,
 "Maaskee i Morgen flyver i din Arm."

Naar Maanen ned fra Himmelens Hvæl-
 ving smilte,
 Han da til elset Piges Vaaning ilste.
 Paa hendes Dør han friske Nosser hang
 Og hendes Unders hulde Magt besang,
 Og kildrede sin Elstevs stærke Lue,
 Og om et Smil, et Rys, et Favntag bad.
 Saa under Himmelens stjerneklare Vue
 Ved hendes Dør en Føraarsnat han sad
 I Lye af Bøge, Mættergales Troner,
 Og sang til krandsset Lyras kjælne Toner:

Mattens sorte Muslm omgav
 Skov og Ager, Bjerg og Slette.
 Taust var alt paa Land og Hav;
 Jordens Skarer slumred' trætte.
 Som jeg da til næste Dag
 Kraft i Sovnens Arme sanked',
 Vaagned jeg med Eet, det banked
 Højt paa Døren Slag i Slag.

Vred jeg raabte: "Hvo er du,
 Som af sode Sovn mig vækker."
 Mildt en Røst mig svarte nu:
 "Ak, et Barn, som Mulmet skækker.
 "Slukt er Maanens blide Skin,
 "Regnen skyller, Stormen hviner;
 "See jeg til din Dør hentriner
 "Baad og kold; O, luk mig ind!"

Lys jeg tændte, lufte op,
 Ind jeg saae et Barn at trine,
 Undig som en Rosenknop,
 Med forforsk Smaa og Mine.
 Vinger havde han og bar
 Gyldent Kogger, gylden Rue.
 Ak den Gud, som Elstovs Lue
 Tænder i vor Barm, det var.

Jeg

Jeg til varme Arnested
 Venligt trøstende ham bragde,
 Tog ham paa mit Skjød og vred
 Vandet af hans Haar og lagde
 Huldt hans frosne Haand i min,
 Som af Medynks Varme brændte.
 Djets Ild tilbagevendte,
 Rød blev atter blege Kind.

Nu han bad med søde Ord:
 "Ven, O, see min vaade Bue!
 "Af, jeg frygter, at dens Snor,
 "Slap af Regnen, ei vil due.
 "Kjære, lad mig prøve den!"
 Hurtig han sin Bue spændte,
 Pisen mod min Varm han vendte,
 I mit Hjerte slo den hen.

Leende han sagde nu :

"Glæd dig med mig ! See , min Rue

"Sikkert rammer , saaret du

"Brænder alt af Elskovs Rue."

Sandt han talte . Ømt for dig ,

Lydia , mit Hjerte brænder .

Und en Ild , du selv antænder !

Huldt du smile ned til mig *).

Han taug , og nu med Bredens mørke

Blikke

En væbnet Yngling mod ham traadte frem .

"Hvo er du , " sagde han , "som frygter ikke

"At nærme dig til den Karites Hjem ,

"For hvem af fyrigst Kjerlighed jeg brænder ?"

"Nu , Elskovs Ild hun og hos mig antænder ,
"Og Amor , Freds og Glæders milde Gud ,

"Til

*) Denne Sang er en frie Oversættelse af Anacreons 3 Ode .

”Tilstaaer os alle lige Net at vinde
 ”Bud Overtalelse den Huldgudinde,
 ”Man ønsker at udfaare sig til Brud.”

 ”Et Sværdets Net afgjør Nivalers Trætte.
 ”Saa fordum Blod omfled Scamanders Slette
 ”Og stolte Ilion, i Aſſe lagt,
 ”Et evigt Minde blev om Elſkovs Magt,
 ”Da Helte frem i Vaahens Torden ſtrede
 ”Og om den yndige Helena ſtrede.
 ”Skjøn som Helena er min Lydia,
 ”En Tvekamp vi om hende prøve da!”

 ”O, vore Fædre vare lidet kloge,
 ”At for en Piges Skyld i Kamp de droge
 ”Til fjerne Kyster over vilde Hav.
 ”Skal Elſkovs Ild liig Mordbrandsfakler brænde
 ”Fortærende og Tvedragts Luer tændte?
 ”Skal Livets Moder vorde Livets Grav?
 ”Nei, rose, hvo, som vil, fun vore Fædre,
 ”Men

"Men tænke mere viist og handle bedre
 "Bil vi, som leve i en gylden Tid,
 "Hvor mindre Noes det er at døe i Strid,
 "End ved hver Fredens Kunst sit Land at hædre."

Den anden sif ei Tid at svare ham;
 Thi rædsomt Bulder de med Eet fornam.
 De Dørenaabnet saae og saae en Skare
 Af Slaver frem mod dem med Knipler fare.
 Foran dem treen en Mand, der talte saa;

"Hvad Pokker l ure I om Mattetider
 "Liig Speidere omkring mit Huus? Jeg sider
 "Sligt Væsen ei; thi det I vide maae,
 "At Lydia, trods alle friske Fyre,
 "I Wegtestandens Havn med mig skal styre.
 "Jeg beder Eder dersor, at I gaae,
 "Men hvis I ikke giore, som jeg beder,
 "Med braadne Pander hjem jeg sender Eder."

Anakreons Discipel, Naso, har
 Os sagt, hvad sikkert alle med hain mene:
 "Til i den muntre Amors Leir at tjene
 "En Krobsling altid ilde stikket var.
 "En General ei mere rafse Gutter
 "Forlanger, end de favre, fjælne Glutter. *")"
 Saaledes tænkte ogsaa disse To,
 Og hver til Sit begav sig da til Roe.

*) Qyos petiere duces annos in Milite forti,
 Hos petit in socio bella puella toro.

Amorum, Lib. I Eleg. 9.

Anden Sang.

Anakreon var alt for viis og froe,
 Til at ham Andres Nasen kunde røve
 Vor Klodes største Gode, Hjertets Roe.
 Den sære Hændelse, han maatte prøve
 Ved elsket Piges Dør, ham ei nedsløg.
 Og farlig den Person var heller ikke,
 Som ham og truende Rival bortjog.
 En ægte Faun i Tale, Miner, Blikke
 Og Væsen, han just ikke stikket var
 Til unge Pigehjerter at indtage.
 Så han saa nydelig en Slut til Mage,
 Han sikkert snart Aftæons Krone bar.
 Ved Vagt at holde om den favre Pige
 Han viiste just, han ei paa hende leed,
 Men frygted', at ved første Leilighed
 Hun med en Elske vilde sig bortsnige.
 Heel rolig sov Anakreon da ind,

Og

Og alt, da Morgenrødens første Skin
 Paa Bjergets Top og Skovens Kroner bæved',
 Han munter sig af bløde Leje hæved',
 Og siddende i grønlighvælvet Gang
 Til Lyren han istemte denne Sang:

Blandt spøgende Bacchi Chore at træde
 I hvirvlende Jubeldands er min Glæde,
 Og gjerne blandt muntre Venner jeg slaaer
 Min Lyra ved rødligt perlende Beger,
 Men O, naar, bekrandst om salvede Haar
 Med duftende Hyacinter, jeg leger
 Med venlige Glutter, omfavnet og kyss,
 En Himmel udspender mit soulmende Bryst.

Misundelsens Gift, som martrende brænder
 I fredløse Barm, mit Hjerte ei kjender,
 Og trættekjær Tunges Pile jeg flyer,
 Og naar jeg i Dands med Gratier træder

Til

Til Strengenes Klang, den Wildmand jeg
skyer,

Som, følelös for de blidere Glæder,
Tør nuppe ved Gjestebud stormende Liv.
O, lader os elſte et fredeligt Liv *).

"O," sagde han, "gid min Philosophie
Dog over alle Hjerter seire kunde!
Da Iversygens vilde Raserie
Med Blod ei farved' Amors Myrtelunde,
Og Bold ei i hans blide Tempel stod
Og raslede med Despotismens Kjæder,
Og Mid ei sine Slanger hvisle lod,
For at forgifte Elskovs Himmelglæder.
Nei, froe hvert Hjerte var og trygt hvert Fjed
Og Amors Helligdom for alle aaben.
Man vel om favre Pigers Hjerter streed,
Men fun med Omheds vennehulde Vaaben.

"Ab

*) Denne Sang er ligeledes en frie Oversættelse
af Anakreons 42 Ode.

"Ad Rosenstier svævede man hen,
 "Og viden Jord var et Elysien.
 "Men Styrkens Ret og Guldets Almagt gjælde
 "Selv der, hvor Hjarterne bør være frie.
 "Æ, sukkende i evigt Slaverie
 "Saa mange Piger Bemodstaarer følde.
 "Men du ei sukke skal, min Lydia;
 "Jeg modig bryde skal din Trældomslænke.
 "O, gib du, ved min Omhed bojet, da
 "Mig vilde smilende dit Hjerte skænke!

Saaledes talt, til Marmorlottet hen
 Han ille, for sin Pige at opføge,
 Og under hendes Vindue igjen
 Han stod i Skyggen af de samme Øge.
 En Raslen hørtes i det nære Krat,
 Og glad han vendte sig, i Haab at skue
 Den Glut, som hos ham tændte Eskovs Lue,
 Men saae den Yngling, som den sidste Nat
 Til blodig Kamp opfordred ham, fremtrine;
 Dog var hans Øje mildt og huld hans Mine.
 "Hvor

"Hvor glad er jeg, at jeg dig møder her,"
 Udbød han; "hid jeg kommer for at bede
 "Dig glemme, at i Nat mod dig mit Sverd
 "Jeg vilde løste i affindig Vrede.
 "Tilgiv mig!"

"Min Tilgivelse du har.
 "Mit Hjerte aldrig Nag til nogen bar.
 "Det er vel sandt, vi to Nivaler ere
 "Men gjerne dog vi Venner kunne være.
 "Min Haand jeg rækker dig til Venskabs Vandt.
 "Din Haand mig giv! Hvad hedder du?"

"Eleanth.
 "See her min Haand! hvor det mit Hjerte
 fryder,
 "At mig Anakreon sit Venskab byder.
 "Men hør et Raad, som er os begge godt!
 "Hvis begge altid vi til dette Slot
 "Paa samme Tid ved Stjerners Glimt os snige,

"At tale med den sjejonne Lydia,
 "Den ene kun den anden hindrer da,
 "Hinanden vexelviis vi Vladsen vige,
 "At frit vi tolke kan den hulde Pige
 "Bor Elskovs Id. Hveranden Nat er din,
 "Og lad hveranden Nat da være min.
 "Derved vi forebygge voldsom Trætte
 "Den, som at vinde Hjerter bedst forstaaer,
 "Vil seire."

"Nu! Jeg denne Pagt indgaaer."

"Men mig tilhører første Nat med Nette;
 "Thi det var mig, som dette Naad opfandt."

"Vel, første Nat er din."

Nu gif Cleanth.

Anakreon assene blev tilbage.

I tykke Krat det raslede igien,
 Og Slettets Herre, Dolon, med en Drage
 Af gammel Somfrue vandred' mod ham hen.

Han

Han saae, at denne Mand var just den samme,
Der sidste Nat Cleanth og ham bortjog,
Og fra sin Plads han hurtig Flugten tog
Og skjulte sig bag breden Bogestamme;
Thi ingentid han var for Klammerie,
Og sikkert giver du ham Net heri.
Imidlertid de smukke To henvandre
Til tætomskygget Plads, som han forlod.
Ei vidende, at tæt bag dem han stod,
Fortroligen de talte med hverandre.

"Her," sagde Slottets Herre, "var det da
Cleanth i Dag den kydske Lydia,
Bud Glimtet af den første Morgenrøde,
Omsavnede."

"Ja, just paa dette Sted,"
Var Pigenes Svar. "Jeg stod jo selv derved,
Og de i Nat igjen hverandre møde
Paa samme Plet."

"Og fattig selv vil hun
 "Med fattig Elſter flye fra Niigdoms Bolig?
 "Slig Daarlighed mig næsten er utrolig."

"Dog vil det ſke i næste Midnatsstund.
 "Naar Alt i Søvnens bløde Arme hviler,
 "Til hendes Fyr jeg Slipper hende ud.
 "Og nok saa glad hun da med ham bortiler,
 "At blive i et andet Land hans Brud.
 "En lidet Vaad ved Kysten ligger rede,
 "Som hen til Ionien ſkal bringe dem.
 "Derfra de videre vil reise frem,
 "Hvorhen dem Elſkovs Gud og Lykken lede."

"Nu flye kun, ſmukke Par! Langt mere vil
 "Mig hjelpe Eders Flugt, end hidindtil
 "Jeg vandt ved Bonner, Trudsler, Magt og
 "Gaver.
 "Lidt Klæder Lydia jo med sig haver?"

"En

"En siden Gyldt."

"Velan! Behændig ind

"Imellem Tojet vikle du et Skrin

"Med gyldne Smykker fyldt og Edelstene!

"Men overrasket skulle de af mig,

"Naar froe til Havets Bred de nærme sig

"Og allerede sig i Tryghed mene.

"Da figter jeg Cleanth for Tyverie,

"Og Lydia allene kan befrie

"Ham fra hans haarde Straf, ved mig at
"ægte.

"Har hun Cleanth det allermindste kjer,

"Hun ikke vover mig sin Haand at nægte.

"Troer du, at denne List ei sikker er?"

"O, var min Lon kun stor, som ingenlunde

"Din List slaaer feil, o Dolon."

"Aldrig funde

"Jeg side Nidsheds stygge Last. Du faaer

"Af

"Af mig din Frihed og en landlig Gaard
 "Den Dag, da jeg i Eggesengen stiger
 "Med den Elstverdigste blandt Samos's Piger."

De atter gif. Anakreon nu saae,
 At om endogsaa der han vilde staae
 Til sorte Nat, hans Pige ei nedsendte
 Til ham et venligt Blik; han hjem da vendte,
 Ei med Fortvivlesse og ei med Harm,
 Saa stygge Følelser han ikke kjendte,
 Men Vemod tronte i hans ømme Barm.

Tredie Sang.

Anakreon urosig gik allene
 I Lye af høje, tætte Lindegrene,
 Der bredte melancholiske Skygger ud
 Om ham liig hine, der hans Sjæl omslørte,
 Philosophie og Elskovs blinde Gud
 En lidet Krig i Hjertet sammen førte.
 Man veed, at sjælden eenes disse To,
 Og vel det gaaer, naar end i Strid de ere.
 Man tit har seet Forstanden desertere,
 Naar Pigers Smile røve Hjertets Noe.

“Hør,” sagde Elskovs Gud til ham, “for-
 svunden
 “Er nu din Fryd; men O, du troste dig!
 “Min List et sikkert Middel har udfunden,
 “Hvorved du end kan vorde lykkelig.
 “Cleanth, som Vensteb dig tilsvoer, ved Sviig
 “Dig overtalte dog til sig at give
 “Det

"Det Læste, at den næste Nat du ej
 "Vil styre til din Piges Hjem din Vei.
 "Hold nu dit Ord; det vil din Lykke blive.
 "At frie Cleanth fra Skjændsel og fra Haand,
 "Hun Slottets Herre love vil sin Haand;
 "Men derpaa du som Frier skal fremtræde.
 "Du jo en Yndling er af Polykrat,
 "Som hersker mægtig over Samos's Stat.
 "Din Bon han understøtte vil med Glæde,
 "Og froe vil hun henflyve til din Varm,
 "For at udrive sig af Dolons Arm."

Men viis og blid Philosophien nu
 Ham saa tiltalte: "Grusom kunde du
 "Da ville saare den, som du tilbeder?
 "See, Lydia Cleanth sit Hjerte gav.
 "Hun trods hver Fare over Land og Hav
 "Vil flygte bort med ham til fjerne Steder.
 "Saa ømt, saa troe hun elster ham, at vant
 "Til Overflod hun dog med sin Cleanth

"Fra

"Fra Rrigdoms gyldne Marmorborg vil flytte
 "Med Glæde hen til Armeds trange Hytte.
 "Og kunde du da vel med Tigersjæl
 "Den Hulde fra sin Elsktes Hjerte rive?
 "Af, vil du hendes Glæders Morder blive?
 "Nei, sog din Fryd i din Tilbedtes Held!
 "Den List, som Dolon ponser paa mod hende,
 "Til hendes Gavn du snildeligen vende!
 "Troe mig, du vil just vinde selv derved.
 "I sig et bundlost Væld af Salighed
 "Har den, som fremmer Gudsres Hæld og Glæde.
 "Hvis med en kold og sammenkrympet Sjæl
 "Vi eene føle ved vor egent Vel,
 "I snever Kreds af Nydelsser vi træde.
 "Men hvis hver Skabnings Fryd er ogsaa vor,
 "Den Kreds af Nydelsser, som os henrive,
 "Er som umaalelige Verden stor.
 "Vort Glæders Væld ei kan udforret blive.
 "Liig Lysets Strom, det ruller evig fort.
 "Du i dets milde Straalehav dig sænke

"Og

"Og sole, det er godt, ei eene stort,
"Bed eget Øffer Andre Fryd at sejænke!"

Philosophiens Raad vor Digter lød.

Den let hans vennehulde Hjerte rørte;
Thi han dets Gjenlyd i dens Tale hørte.
I Kjærlighedens og Naturens Skjod
Han tidlig dannet var, den Lykkelige!
Thi ei man da, blandt Qvarter muret ind,
Forglemte i Naturens Bog at fuge,
Og ikke da forvorpent Munkesind
Med Tyrannie af Ynglingen begjerte,
At, uden Sandser, uden følsomt Hjerte,
Han skulde være kold imod den Lyst,
Hvis Attræae flammer mægtig i hvert Bryst.

Let var det for Anakreon at finde
Et lille sikkert Puds, ved hvilket han
Behendig funde vende Dolons Plan
Til Fordeel for sin elskte Huldgudinde.

Det

Det træf sig just, at han den næste Nat
 Til muntert Lag var budt af Polykrat;
 Thi denne Fyrste, skjøndt i Kampens Torden
 Et Lyn, dog agtede hver Mæusers Ven.
 Da Aftenskumringen omhylte Jorden,
 Til Polykrat vor Digter ilste hen.
 Hos ham de Vittigste paa Samos vare,
 En lille men tillige udsgået Skare;
 Thi helst han sad imellem flige Mænd,
 Naar Hvilens Stund til Nydelse ham vinked'.

Man satte sig om begerkrandset Bord,
 Hvor Chiervin i Guldpokaler blinked'.
 I Rosendragt et Afroditechor,
 Hvis Miners Venlighed til Fryd besjælte,
 Hvis Blikke kunde Mormorhjerter smelte,
 Hvis Læbers hulde Smil til Kys indbød,
 I blomsterkrandste Begre Vinen gjød
 Og mildt dem til de muntre Gjester rakte.
 Et andet Pigechor, som Lyren slog

Og blide, velsyfffulde Toner drog
 Af lydise Fløite, Elskovs Længsler vakte
 Og Haabets Himmel gjød i deres Bryst
 Og hvirvlede dem hen i Jubellyst.

Du gjetter set, at ei vor Digter glemte
 Ved sic Talent at livne Festens Fryd.
 Til Lyrens Toner og til Fløitens Lyd
 Han denne Sang til Evans Priis istemte:

Froe vi Begrene komme ud!
 Mens vi drifke, vor muntre Vise
 Druens viinløbekrænste Gud,
 Glædens spøgende Faderprise!
 Han i Vaarsolens blide Glæds
 Ledet Choren frem i Dands.
 Det hans venlige Hjerte fryder,
 Naar til Strengeleeg Sangen lyder.

Han

Han som Amor er skjøn og mild ;
 Han hver blomstrende Møe henrykker.
 Elskovs Dronning med Omheds Gld
 Til sin Liliebarm ham trykker.
 Han et smilende Østtrepar ,
 Fryd og Vensteb , med hende har.
 Fulgt af dem til hvert Lag han iler ;
 Sorgen slumrer og Hadet hviler .

See en Skare af Gratier
 Øs den frydende Nektar bringer ;
 Men Bekymringers sorte Hær
 Alt er flygtet paa Stormens Vinger ,
 Tag da Begret med sorgfrie Aand
 Af de venlige Glutters Haand .
 Er der Griller endnu tilbage ,
 Lad en Nuus dem paa Flugten jage .

Daare,

Daare, som før at sanke Guld
 Vil hengrämmme din Ungdoms Alder,
 Nyd den Stund, som dig smiler huld!
 Døden alt dig maaſkee bortfalder
 Næste Stund, og hvad nytter vel
 Da dit Guld dig, o Sorgens Træl?
 Hver Bekymring du viis inddyſſe,
 Tomme Begret og Piger kyſſe!

Saa vi nyde vor Føraarsstund.
 Vi med Myrter vor Iſſe krandsé,
 Nøre Rys fra de Skjønnes Mund,
 Drifte Viin og med Piger dandse.
 Tommer Begret, o Venner, ud!
 Druens viinlovbekrandsé Gud,
 Glædens spøgende Faderprise
 Høit til Lyren vor muntre Bise *).

Saa-

* Denne Driftevise er en frie Oversættelse af Anakreons 41 Ode.

Saaledes sang Anakreon og stemte
 Derved til dobbelt Glæde Polykrat.
 Han alle Kronens tunge Sorger glemte;
 Til Fryd han eene vied' denne Nat.
 Man skjæntede og sang og drak og dandste
 Med hine vakkre Piger, som bekrandte
 Med Glædens Roser om de brune Haar,
 Og blomstrende i Ungdoms favre Vaar,
 De muntre Gjester Begret venligt bøde
 Med Smile, som i Hjertet Vellyst gjøde.

Men see, alt Midnatstimen nærmmed sig,
 Anakreon til Polykrat nu sagde:
 "Til mange Glædesfester du mig bragde,
 "Tillad, at jeg engang maa skænke dig
 "En liden Fest, som vil dit Hjerte fryde!
 "Følg med, din Gang du ikke vil fortryde,
 "Og kommer, kjere Venner, ogsaa med!"

"Det

"Det vil vi," svarte Polykrat; "jeg veed
 "Os spøgende Anakreon ei gjækker,
 "Naar han en Glædesfest os love vil.
 "Veiled os, vi dig følge; men see til,
 "Du og det Haab opfylder, du opvækker;
 "Thi noget sjældent vente vi af dig."

De ud af gyldne Slot mi skyndte sig.
 Anakreon igjennem Blomsterdale
 Dem førte til det Sund, der rusler hen
 Forbi det yndefulde Ionien.
 Hvo kan det synderlige Optrin male,
 Som her vort Selskab sik at see? Cleanth,
 Som til at give tabt var ikke vant,
 Ved hjælp af sine Vaadfolk tappert sloges
 Med Dolon og hans hele Slavehær.
 Her so ved hviden Strandbred laae og droges,
 Og næstlyvere en anden der
 Uddeelte vexelviis til hele Trende,
 Og hisset twang Cleanth med draget Sværd

En

En lidet Trop til sig paa Flugt at vende.
 Men det af alle Dolon sæl somst gif.
 En haandfast Karl i Haarene ham fik
 Og oven paa den gamle Her, vi kjende
 Af anden Sang, han kastede ham ned.
 Paa Marken tumledes han nu med hende;
 Thi i Forvirrelse og Angstlighed
 Op til hans Hjerte hun saa tæt sig flynged',
 Som om hun var hans egen kjære Viv,
 Og Armene hun rundt omkring hans Liv
 Saa fast, saa smt, saa inderlig flynged',
 At altid, naar han vilde reise sig,
 I bløde Græs hun atter ham nedflynged'.

Kun een var orkeslös i denne Krig;
 Det var den favre Lydia. Aleene
 Hun stod i Skyggen af et Lontræs Grene,
 Som om et venligt Skjul hun søgerde der,
 Og saae urolig hen mod Kampens Slette.

“Ei,” sagde Polykrat, “Hvad er vel dette?
 “Et heelt fortvivlet Slag jo føres her!
 “Trods Saar og Blod de ere end ei trætte.
 “Jeg vide gad, hvorom de friges saa.”

“Du hisset seer en yndig Pige staae,”
 Udbrsd Anakreon; “det er om hende
 “De slaaes. Du høre Sagen selv og ende
 “Bed en retfærdig Dom den hele Krig.”

Han nu fortalte Fyrsten Dolons Sviig.
 Men Polykrat de Stridende befalte,
 (I Kampens Ild de ei vort Selskab saae,)
 Hver fredeligen hjem til sit at gaae;
 Og Dolon, Lydia, Cleanth han kaldte
 For sig og talte saa:

“Jeg, Dolon, veed
 “Din skufke Plan. Hvad mener du vil blive
 “Din Straf?”

”He,

"Af, svarte han, du mig tilgive!
 "Jeg uret handlet har; men Kjerlighed,
 "Som leger mægtig selv med Guders Hjerte,
 "Og tit et lidet snedigt Puds dem lærte,
 "Har mig forsørt. See denne Slut! Hvor blid
 "Og skøn er hun! Hvis, som i fordum Tid,
 "End Fader Zeus spadseerte om paa Jorden,
 "Han sikkert glemte Trone, Scepter, Torden,
 "Og al sin anden Guddomshærheds,
 "Og steeg som Svane eller Tyr hernald.
 "Som fattig Slægtning kom den favre Pige
 "Til mig, da hun var end i hine Aar,
 "Da Elskovs Sukke ei fra Barmen stige,
 "Og kjælent Hjerte ei uroligt slaaer.
 "Hver Dag jeg hendes Under saae tiltage,
 "Og ønsked' hende til min Egttemage.
 "Men see, nu kom Cleanth og spilte mig
 "Det Puds at snappe hende bort for sig.
 "Var jeg nu at fortænke, om jeg vilde
 "Et lidet Puds igjen da spille ham.

"Bud dette Puds jeg ham det ikke ilde
 "Dog meente; thi Elendighed og Skam
 "Jeg ikke over ham har villet bringe.
 "Bud Snildhed jeg ham eene vilde tvinge
 "At affaae mig den skjonne Lydia,
 "Som jeg i Brudesengen vilde føre."

Nu Dolon tang og Fyrsten sagde da:
 "Jeg har dit Forsvar hørt; din Dom du høre!
 "Lad Lydia uhindret øgte den,
 "Som hendes Hjerte kaaret har til Ven!
 "Det Skriin, hvorved du vilde dem besnære,
 "Skal som et lidet Udstyr hendes være.
 "En landlig Gaard den Her du lovet har,
 "Som nys omfavnede dig saa fortrolig;
 "Den Gaard du give dette Brudepar!
 "Ei liden være den, og net dens Bolig!
 "Og lader os nu alle være froe!
 "Tilbage til min Gjestesal vi vende!
 "Der under Bæggres Klang vi disse To

"Hvis

‘Hvis hulde Hjerter for hinanden brænde
“Saa smt, lykønste vil.”

Didhen de gif.

Paa Vejen Polykrat med venligt Blik
Sig vendte til Anakreon og sagde:

En Fest du loved' mig, og vel dit Ord
Du holdt; du i din Gjæld endog mig bragde;
Thi er en Fest for Kongers Hjerte stor
Som den, at kunne Andre Hæld berede!
Og rundt om Tronen Jubelsryd udbrede?

O. Horrebaw.

*) Min Hensigt med denne Fortælling er at skille Anakreons Karakter saaledes, som jeg troer, at den har været, efter det Begreb, som jeg af hans Digte har gjort mig om den. At han har haft hirt blide, godmodige Sindelag, som jeg i Fortællingen giver ham, synes den i anden Gang oversatte Ode at bweise og kan altsaa med Foje antages, da man intet veed om ham, der modsiger denne Fortælling om hans Karakter.

Sfjon

Skjøn Hedvig.

(Efter Kosegarten.)

Skjøn Hedvig var Benners og Slægtningers
Fryd,

Var ædel ved Fromhed og Skjønhed og Dyd;
Skjøn Hedvig var yndig og skyldfrie og huld,
Som Lilien farvet af Morgenens Guld.

Der blomstred' i Landet ved selv samme Tid
En djærvelig Yngling — et Lynild i Strid;
Om Halsen hans bølgende Lokker nedflød,
Og straalende Flammer af Øjet frembrød.

Blandt Fryd han hensværmed' mangt glædelige
Aar,

Da saae han skjøn Hedvig med guldlokfed Haar;
Da Ynglingen hurtig om Hjertet blev varm,
Dog varmere Pigen i Ynglingens Arm.

Om-

Omslynged af Hedevigs kjerlige Arm
 Brat glemte han Glædernes støiende Larm;
 For Kjærligheds Glikke hans Trodsighed veeg,
 Som nyefalden Vaarsnee naar Solen fremsteeg.

Han hvilte, omsvævet af Himmelens Lyst,
 I salige Drømme ved Hedevigs Bryst;
 Og Hedevig glemte hver Skygge af Harm
 Ved elskede Ynglings høit bankende Barm.

Nu evige Trossab hinanden de svor',
 Dog Engle kun hørte de Elskendes Ord.
 Men — Uveir paa Himmelens stormede frem,
 Og Modgangens Mørke indhyllede dem.

Thi Kongen ham faldte til tordnende Kamp,
 Hvor Undergang troner i svovlede Damp —
 Her klirrede Lænker — hist truede Død,
 Dog trofast han haanede Lænker og Død.

Skjøn Hedvig forfulgtes af Frieres Hær,
 De undte den Hulde ei Reelighed meer.
 De strømmende Taare de randt udi Løn,
 De randt for den Yngling saa trofast, saa skjøn.

Tre Aar rulled' hen messem Sorrig og Graad,
 Da brudt syntes Kummer og Smerternes
 Braad.

O! Elfov beseirer den truende Død,
 Tidt Skjebnens de skarpeste Vile den brød.

Thi Ynglingen kom og med herlige Ar,
 Med Ære og Hæder han udsmykket var;
 Paa Kjerligheds Vinger med Kjerligheds Lyst
 De sloi mod hinandens høit bankende Bryst.

Tys Skyer og Vinde! nu Solen gif op —
 Gif gylden og blid for de Elstende op.
 Den skyefulde Kummer for Glæden bortveeg,
 So høiere, skjønnere Solen fremstæeg.

Af!

Af! Elskov har Taarer — dog Glæder end fleer,
 De kjæmpe om Hjertet — en broderlig Hær;
 De kjæmpe og synke hinanden i Arm
 Da Glæden den græder — blid smiler da Harm.

Snart fletted' man Myrther til festlige Krands,
 Alt øved' sig Pige og Yngling til Dands;
 Snart Aft'nen med Natten — den sidste —
 Steeg ned,
 For ahnende Pige den sovnlos hengleed.

Og yndig og stille var Aftenens Stund,
 En Matternal floited' i eensomme Lund,
 De Elskende lytted' til Sangerens Rost
 Med graadblandet Giæde i kjerlige Bryst.

"Hvi banker Dit hjerte i stigende Varm:
 "Af! svømmer det endnu i veemodig Harm?
 "De Taarer, der glindse paa Kinderne her,
 "Af! sig, om af Smerte de udpressed' er?"

"De

"De Taarer, der rusle paa Kinderne ned,
 "Dem skylder Henrykelse Kjærligheds Fred;
 "Det lyder i Hjertet som Harvernes Klang,
 "Det toner i Sjelen som Sfærernes Sang."

"I Kjærligheds Bæger er Vinen saa sød,
 "Jeg græd — og min Taare i Bægeret flød;
 "Nu drinker jeg Vinen og Taarerne med,
 "See! derfor blant Bellyst de Taarer randt ned."

"Jeg mindes den Sorg, som af Skjebnen jeg fik,
 "Da øengstes min Sjel, og da mørknes mit Blif,
 "Den soeklare Dag var som Midnatten mørk,
 "De blomstrende Egne liig rædsomste Ørf."

"Glad vender jeg Øjet fra Gammerens Tid
 "Og skuer en Fremtid saa gylden, saa blid,
 "Seer tusinde Glæder omdandse mit Hjed:
 "O! lær mig at bære den halige Fred."

"Dog

”Dog den, som mig Styrke i Stormene gav,
 ”Bil støtte mig ejerlig med venlige Stav.
 ”Men — ejerlig, du Beste! er Aftenens Stund,
 ”Du føre mig hjem fra den grønnende Lund.”

Bag Skyen nu Guldmaanen venlig fremsteeg,
 Og Sloret, som gjemte Naturen, bortveeg.
 Hvor glindede Lundens og Engen saa grøn
 I zittrende Maanelys solvklar og skøn.

I dæmrende Maanelys Hedevig gif,
 Da søgte den Yngling sin Elskedes Blik,
 Hun smiled' veemodig — hun smilede mild; —
 Men dæmpt af Taarer var Djinenes Gld.

End eengang han forskende skuede hen,
 Men øengstlig hans Blik foer tilbage igjen.
 Det rødmende Asyn — ak! Rosen forsvandt —
 Han hvidt som det sneehvide Liigklaede fandt.

Det koldt som en Eisregn sig over ham gjed,
 Den Nattergals Fløiten som Gravsgang ham lød,
 Af duftende Blomster kun Liiglugt stæeg frem,
 Med Zittren han førte skjøn Hedevig hjem.

Og ak! da skjøn Hedvig paa Leiet sank ned,
 Da rasende Sygdom i Legemet stred.
 Dybt bsied' den halvaabne Rose sin Knop,
 Ei mere af straalende Purpur lyst op.

Nu Midnatten kom. Hendes Kraft den bortveeg,
 Og Sygdommens Flamme fortærende stæeg.
 Da Morgen med Roser bekrandset fremrandt,
 De Roser paa Hedevigs Kinder forsvandt.

"Hvor pranger du Morgen! i festlige Pragt,
 "Mig vinker, mig skjuler alt Dødningedragt.
 "De Roser — de smykke, de pryde dig saa,
 "Ak! mine i Vaaren alt falmede staae."

"O Jammer! nu bliver min festlige Krands
 "Til Krone paa Kisten — den frydfulde Dands
 "Et Liigfølge vorder — og Gjæster og Præst
 "Bud Kisten, som gjemmer mig, langsom gaae
 næst."

"Mit Leie som Brud — o hvor koldt og hvor
 smalt!

"Min Brudgom — o vee mig — bort Nædsels-
 gestalt!

"Med klapprende Knokler hist Dødningen stod;
 "Af Nædsel i Hærne storknet mit Blod."

Hun stanned' som Hinden, den Gægeren jog,
 Hun zittred' som Duen, naar Høgen den steg.
 En Engel da lusled' til Noe hende ind,
 Og trøsted' i Drømme det øngstede Sind.

"Hvi klager du Søster! i Lidessers Stund?

"Det varer hennede et Dieblik fun.

"Hist oppe er Glæde — hist oppe er Fryd;

"Hist oppe der høres ei Jammerens Lyd."

"Det smykkende Silke — den hellige Krands,

"Den gyldene Ring og den festlige Dands,

"Og Kjærligheds Fryd, som dig vinkede nys,

"Alt straaler hist oppe i skønnere Lys."

"Hist troner henrykkende Glæde og Fred,

"Kom — vndige Søster! o kom og følg med!

"Hvi seer du tilbage? Han følger dig snart,

"Kom følg mig du Hulde! Jeg bringer ham
snart."

Saa lusser den Engel til Roe hende ind,

Og trøster i Drømme det øengstede Sind.

Hun flimrende glemmer den Smerte hun leed,

Hun vaagnende svømmer i saligste Fred.

”O Elſte! hvi klager, hvi jamrer du saa,
 ”Hjert Kjerligheds Løvhytter blomstrende staae!
 ”Dybt saarer din jamrende Klage min Sjel,
 ”Du følger mig snart for at dele mit Held!”

”Af tusinde eene fun valgte jeg dig —
 ”For Himmel og Engle forbunden med mig —
 ”Blid Himmel ei skiller de Elskende ad,
 ”Blant salig Henrykelse mødes de glad.

”O see mig saa stivt og saa skummest ei an!
 ”Du følger mig Beste! jeg gaaer fun foran,
 ”Ei trætte din Klage forvoven med Gud,
 ”Da møder du snarlig i Himmel din Brud.”

”Vi mødes hjert oppe. — Af kjerlige Gud!
 ”Nu brister mit Hje — mit Lys slukkes ud.
 ”Lev vel! o du Elſte — vi mødes igjen.”
 Nu stod hendes Hjerte — og Livet svandt hen.

Nu Sjelen indhyllet i Blomsternes Duft,
 Og baaret paa Morgenens straalende Luft,
 Did tilte hvor Seierens Palmer de groe,
 Hvor evige Glæder blant Palmerne boe.

Der trone Zefirer blant Blomsternes Hær,
 Naturen der evig sin Føraarsdragt bær;
 Der hviler man fuld af henrykkende Held
 Blant dugfulde Myrther ved strømmende Væld.

Her modtog en Engel den lyskledte Sjel,
 Og førte den fjerlig til rislende Væld,
 Hvor Zefirers Viften — og Vækkenes Gang
 Sig sagte forente til lussende Sang.

"Guds Barn! saa smilende Engelen blid,
 "Guds Barn! du dvæle her tre Timers Tid.
 "Snart talloze Jubler dig vække igjen —
 "Jeg gaaer for at trøste din sorgende Ven."

Den Arme ved sortklædte Kiste han fandt;
 Fortvivlelsens Lænker den Samrende bandt.
 Ambrosijs Forfriskelse kaldte han ned
 Og dysser den Arme i trøstende Fred.

Akt dæmrende Aftenens Tæppe nedgaaer.
 Nu Midnatten Marken med Perler besaaer.
 Skjøn Hedvig hvilte blandt Lysenes Glands
 Om bølgende Lokker af Myrther en Krands.

Nu Ligkloffen toner. Ved Fakernes Skin
 De Sørgepar svæve med langsomme Trin;
 De svæve saa stille — de svæve saa tav —
 De sorgende føre skjøn Hedvig til Gravs.

De gjemme skjøn Hedvig i kjølige Jord,
 Hvor Hvile blandt tavseste Noelighed boer.
 Snart Graven et grønnende Græstæppe bær;
 Snart spire Fioler og Tusindskion der.

Hver Morgen før Solen af Havet fremstred
 Den Arme han vendte mod Graven sit Hjed;
 Ned sank han paa Høien saa kraftlos, saa mat,
 Snart vild — og snart tavæ som den ødeste Nat.

"Hvi kommer, du Hedvig! hvi kommer du ei?
 "Saa stummel — saa mørk er min eensomme Vei.
 "I Guddommens Gjenfæn du sværer vel hen,
 "Og mindes ei mere din jamrende Ven."

"Hvem var det — hvem var det, der trostet
 mig saa?

"Du snart skal til himmelske Glæder indgaae.
 "Alt længe jeg vandrer blant Jammer og Harm,
 "Med flammende Længsel i ængstede Barm."

"Jeg bær ei de Lænker — jeg faste dem væk!
 "Ha! alting omkring mig er Nædsel og Skræf.
 "Du skuffed mig — selv jeg vil skabe mig Noe;
 "Hvem hindrer det vel? — af du skuffed mig jo!"

Af Skeden det flammende Glavind udfloei,
 Da bævede sagte den græsklædte Høi.
 I Straaleglands klædt stod hans Elskede der:
 "Syv Dage du vente — da samlet vi er'."

Hun svandt — mellem gyldene Skyer oplost;
 Han vandrede hjemad — i Varmen var Trøst.
 Et glædeligt Budskab kom følgende Dag:
 Hans Konge ham vinked' til Kamp og til Slag.

Det lød for den Trette som Harpernes Lyd,
 Hans Hjerte det svimmed i stormende Fryd.
 Til Høren han flii. Da den syvende Dag
 Fremrsødmed, da kom det til tordnende Slag.

Vildt prusted de Heste i stormende Kamp,
 Høit blinkede Glavind i svovlede Damp;
 Tæt sused i Luften den rullende Død,
 Fælt Døendes Samren blant Slagtummel lød.

Nu ramte en Kugle det elskende Bryst.

"Velkommen — velkommen o Død! du min
Trost."

Blandt taarnende Liig, sank han døende ned;

Nu luftes hans Øie — hans Sjel gif til Fred.

Til Saliges Hauge den isede hen,

Der modte ejen Hedevig jublende den.

"Saasnart — o du Elste! saasnart jeg dig har"

Som Timer de Maaneder henrundne var.

Hun fører til Palmernes Skygge ham hen,

Og lædser af ejslige Kilde sin Ven;

Da svandt af hans Hjerte selv Mindet om Harm,

Han sank hende salig — saa salig i Arm.

Frem svæved nu himmelske Skarer saa froe,

Og fryded sig over de salige Toe.

De Harperne stemte til reeneste Klang,

Den himmelske Brudesang frydfuld de sang.

"Held

"Held — Held om de Trofaste! grøn er der
Krands,

"Held — Held de Forklarte! blid Skinner der
Glands.

"Som Skjebnens Besirer den Trofaste staar,
"Og Døden selv intet imod ham formaaer."

"Besiret er Kummer og Gammer og Nød!

"Besiret den grumme fortærende Død!

"Held, Held de Forklarte! ei visner der Krands

"Og aldrig udslukkes der soeklare Glands."

J. Rehling.

Amor er farlig.

(Ester det Italieniske.)

At du, o Amor! troelss er,
 Enhver, dig prøver, maa bekjende;
 Men er din Svig end uden Ende,
 Den blinde Hob, dig dog har kjær.

Og Trysleriets Løkkemad,
 Som lover, hvad det ikke holder,
 Skjøndt Kummer det din Dyrker volder,
 Forsørt, han dog er hjerteglæd.

Han Fænges garnet udspændt seer,
 (Og, hvad man underligt kan falde.)
 Han ikke ønsker, ej at falde,
 Deri, ja selv i Faldet leer.

Mod Lysets klare Straale hen,
 Saaledes Sommerfuglen søger,
 Den glemmer, Ilden ikke spøger,
 At Død og Smerte vente den.

Saaledes mangen Svemand sig
 Paa glatte, stille Bølge voover;
 Men vøgt dig! mens du roelig sover,
 Et farligt Uveir truer dig.

See dette Æble! dyrebar
 Er jo dets Farve; såd er Lugten;
 Gridst iler du at smage Frugten,
 Men Ormen alt den stukket har.

See

See Skyen svæve, hvilken Pragt,
 O hvilken Klarhed den omstraaler!
 Dit Øje Glandsen neppe taaler,
 Men skarpe Lyn i den blev lagt!

Ja Amor! med Sirenens Sang,
 Du os til bundløs Afgrund drager,
 Og hører, kold, paa vore Klager,
 Thi grant du ejender vores Trang.

J. C. Hedegaard.

Sang til Venskab.

Helliget Frue Ingeborg,

den 15 Februar 1801.

O du, som steg fra Himmelnen ned
 At skabe Trost for ængstet Hjerte,
 I Mørke Lys, i Vaande Fred,
 Og Lægedom for hver en Smerte;
 Dig, ædle Venskab, hylde vi,
 Og Sangen jubler dig til Ære.
 Held den, der om og brødefri
 Kan Vej af dig til Glæde lære!

Chor

C h o r.

Dig, ædle Vensteb, hylde vi
 Og Sangen jubler dig til Ære.
 Held den, der sm og brædefri
 Kan Vej af dig til Glæde lære!

Med vise Raad og ejerlig Hu
 For Stovets Born du Held bereder.
 Med Uskylds Roser smykker du
 Den Bane, som til Maalset leder.
 Dit Ynde adser hver en Lyst,
 Dit Haandtryk frejdigt Mod opliver,
 Og ved dit hulde Moderbryst
 Du Glæden dobbelt Velsmag giver.

C h o r.

Dit Ynde adser hver en Lyst,
 Dit Haandtryk frejdigt Mod opliver,
 Og ved dit hulde Moderbryst
 Du Glæden dobbelt Velsmag giver.

I Kredsen, hvor din Trone staaer,
 Der glemmes Jordens Sorg og Moje,
 Der dulme Hjertets skjulte Saar,
 Og Glidhed lyser af hvert Øje.
 Ja, Glædens Gld og Glædens Kraft
 Dit Smil i hver en Barm indgyder,
 Og dobbelt sôd er Druens Saft,
 Maar os din milde Haand den byder.

E h o r.

Ja, Glædens Gld og Glædens Kraft
 Dit Smil, o Vensteb, os indgyder.
 Og dobbelt sôd er Druens Saft,
 Thi os din milde Haand den byder.

Her troner du med Velbehag,
 O Vensteb, Himlens skjonne Datter!
 Vor Fest er dig en Højtidsdag,
 Din Lovsang er vor Spøg og Latter. —

Hjst

Hist sidder hun, den bolde Viv,
 Som dig i alt dit Ynde ligner.
 Du hende Held og Glæde giv!
 Da hele Kredsen dig velsigner.

C h o r.

Hist sidder hun, den bolde Viv,
 Som dig i alt dit Ynde ligner.
 Du hende Held og Glæde giv!
 Da hele Kredsen dig velsigner.

B. R. Hjort.

B a l g e t.

En Fortælling.

Sjældt Ungdoms Vaar paa Kinden smilte,
 Dog Herkules bekymret var.
 Paa Panden Alvors Skyer hvilte,
 Hans Nasyn Sorgens Furer bar;
 Thi som den høje Eder bæver,
 Og raver hid og did, naar vred
 En grum, midnatlig Storm sig hæver
 Og bøjer den mod Jorden ned.

Saa ravede hans Tanke blinde
 I Evivlens mørke Gang om,
 Uvisse, hvor de skulde finde
 Lyksalighedens Helligdom.
 Engang i Nat af tætte Bøge
 Han saae; hans tankefulde Sjæl
 Uroelig gransked' for at søger
 En sikker Vei til varigt Hæld.

Mørk Eftertid sig for hans Øje
 Udbredte liig et Ocean.
 Da steeg hans Stemme til det Høje,
 Om Jovis Bistand raabte han.
 Zeus sine Straaleblikke vendte
 Mod Støvets kummerfulde Søn;
 De om sig Liv og Fryd nedsendte.
 Naturen smilte dobbelt skøn.

Han bed og til ham tre Gudinder
 Ud fra Olympens Haller kom,
 Hun som med Elskovs Myrter vinder
 Lykselig Ynglings Tinding om,
 Og hun, som Begret venlig giver
 Til Guderne ved festligt Lag,
 Og hun, hvis Viisdom blidt opliver
 Vor Dunes Vaar- og Vinterdag.

"Hist," sagde han, "en Yngling hviler
 "Han forster med Uroelighed,
 "Hvor Glæden tryg og varig smiler.
 "I svæve kjærligt til ham ned!
 "Alt nok blandt Twivl han irret haver.
 "Med venlig Kappen byde I
 "Ham vælge mellem Eders Gaver
 "Og vandre Glædens Rosenstie."

Paa gyldne Skyer de nedsvæved'
 Til Bøgelundens dunkle Skjæd,
 Og froe hver Lundens Sanger hæved'
 Sin Nøst og dem velkomne bød,
 Og Midagesstraaler gjennemlued'
 Med vældig Glands dens Inderste.
 Forundret Herkules dem skued',
 De vennehulde, sjønne Tre.

Af Glands liig Maanens Sølv omfimret
 Ham Pallas først umpsde gif.
 En Stjernekrands om Issen glimred',
 Liig Solen straalte hendes Blik;
 Liig Morgenrøden hendes Kinder.
 I høire Haand en Krands hun bar,
 Som ved de milde Huldgudinder
 Af Iris's Straaler flettet var.

"Saa

Saa talte hun: "Adlyd min Stemme,
 "Og du skal vorde stor og viis,
 "Og glad dit Øre skal fornemme
 "Beundringſfulde Skærers Priis.
 "Gaae kjæk den tunge Vej til Ære,
 "Skjøndt Torné saare skal din Fod,
 "Og denne Krands du da skal bære
 Til Løn for Elippefaste Mod.

Nu frem den hulde Venus træder
 Som blomsterkrandses Føraar skjøn,
 Og riig som det paa Saligheder
 Og god som det mod Stovets Son.
 Om hende Lilieduftet svæved',
 Hun aabned' spæde Rosenmund,
 Sølvklare Stemmes Toner bæved'
 Liig Harpers Klang, saa talte hun:

"Kom jeg skal dig til Glæder lede,
 "Som veje meer end flygtig Nøes!
 "Hvo malte vel den Ynglings Glæde,
 "Som af sin Elsktes Arm omsnoes?
 "Af Dinheds Ild hans Hjerte suer,
 "Hver Følelse er skjøn og blid,
 "I hver han froe en Broder skuer,
 "At glæde Alle er hans Sid."

Nu frem den milde Hebe triner,
 Let som bevinget Vestenvind,
 Med Munterhed i lyse Miner
 Og Venstabs Smil paa hulde Kind.
 Hun holdt et Beger, Roser fronte
 Og Guders Nektar perled i,
 Og sagde med en Nost, der tonte
 Som Jubelchores Harmonie:

"Min

"Min Nektar, Yngling, du modtage,

"Og du skal vorde lykkelig.

"Nyd den, og du hver Fryd skal smage,

"Som Dødelige ønske sig.

"Belee da med høimodigt Hjerte

"Navnfundighedens tomme Lyd!

"Glem ved mit Beger Elskovs Smerte

"Og inddrik meer end Elskovs Fryd."

Urolige sig nu hans Tanker

Omvælted', vilde Bølger liig,

Naar giennem sonderbrudte Skranker

Med voldsom Fart de styrte sig.

Nu slog for Elskovs Fryd hans Hjerte,

Nu steeg det ved Athenes Bud,

Og nu det Hebes Drik begjerte;

Lilidst han brød saaledes ud:

"Hvis Støvet ej Athene lyder,
 "Men folger blindt sin vilde Lyst,
 "I Hebes Beger Døden flyder
 "Og luxer ved Cytheres Bryst.
 "Men den, som flyer Cytheres Kjeder
 "Og Glædens blide Vennelag,
 "Budt Bildheds barske, mørke Sæder
 "Forbittrer sig hver Livets Dag."

"Athenes Fakkels børfor lede
 "Paa Livets mørke Vej mit Trin;
 "Men Vin og Sang og Venst Kab glæde
 "I Hvilens sode Stund mit Sind,
 "Og sine Blomsterkjeder binde
 "Mit smilende Cythere med!
 "Da Livet roligt skal bortrinde
 "Som Bækken mellem Blomsterbeed.

D. Horrebaw.

Annalil.

Bed havet sejøn Annalil ene sad
 Og fasted' i Bolgerne mangt et Blad —
 "Saa al min Glæde og Gammen bortfled,
 O gid jeg hviled' i Jordens Skjød!"

Fra signede Neede en Mattergal
 Omeklukkende, tryllede Skov og Dal —
 "Min Neede var ved min Kjærlestes Bryst,
 Der lød til Himlen min fromme Rost.

Han over det troeløse Nordhav drog
 Og vendte tilbage i hastigt Tog,
 Alt saae han Fædrenes taagede Land,
 Men ak! han satte ei God paa Strand."

Og

Og medens hun flager, en Planke kom
 Paa hoppende Dønninger skulpet om.
 Den Moe ved Planken en Æste af Blif
 Med Angst og Anelse skue sic.

I Æsten laae Brudgommens Testament,
 Der læstes det tegnet paa Pergament:
 "Oliv, soðe Annalil, Elsteren troe,
 Endskindt i Himlen han har sin Goe."

Og Annalils Barm blev saa øm og trang,
 Og Veltet af aandeløs Angest sprang:
 "Gud staae mig arme Forladte dog bi
 Og ende Noden jeg quæles i!"

Og fredlos hun iser fra Havets Bred
 Til vanlige Have med hange Fjed:
 Med hældet Hoved de Blomster der stod
 Og døde under den Grummes God.

Med

Med stridende Tanker, bestormet Sind
 Hun styrter i flettede Løvsal ind :
 Et Windstød kaster for Annalils Fied
 De sorrigfulde Jasminer ned.

I Fredens og Andagtens tause Løn
 Fortvivlet hun kaster sig ned til Bon :
 Men Helgenbilledet bliver saa sort
 Og sisder Hsnnen i Brede bort.

En Tanke i Annalils Siel blir stor :
 Som Brud hun sig pryder med festlig Giord,
 En Krands af Tidsler i flagrende Haar,
 Til Havets vinkende Bred hun gaaer.

Hun iser med Brudens de lette Fied
 Og moder ung Thora ved Borgleed :
 Med Haandtryk stonner hun neppe : Farvel!
 Hsin : Herren spare din arme Siel!

Og

Og Solen i Vølgerne brat nedgaaer
 Mens blodrodt paa Himmelnen Maanen staaer
 Og Aftendamp som et Sørgefjor
 Udfoldes over den tause Jord.

Paa Stranden sien Annalil ene staaer,
 Hun tager sin Krands af det løse Haar,
 Af Fingern Ringen som Elsken gav
 Og kaster alt i det grusomme Hav.

"I himlen, i himlen min Brudgom boer,
 Farvel da for evig, o Sol og o Jord!"
 Saa lod det rundt — i det favnende Hav
 Hun fandt sin Brudeseng, fandt sin Grav.

Schack Stasseldt.

Monolog *).

Et Bæger, som en nordisk Broder står,
og alt et Sækel overlevet har,
jeg bærer frem, og fylder, for at hyde
en Glædessaal, som glade Venner nyde.

Et hundred Aar vi slutte, Haand i Haand,
omvundne blidt af Venstabs Rosenbaand :
et hundred Aar vi nu imøde træde,
for og i det at dele Sorg og Glæde.

Maar Børnebørn engang dets Grændse naae,
paa vore Grave Rosmariner staae;

men

*) En af de Vennekredse i København, i hvis
Indest jeg satte min største Hæder, pleiede al-
tid at fornoje sig sammen paa den sidste Aften
i Aaret, og ikke at fikkes ad, forend man kunde
onske hinanden et glædeligt Nytaar. Da dette
hulde Selskab sidste Nytaarsaften var samlet,
rakte Huismoderen Gjæsterne Vinen i et nære
udsaaret Træbæger, der, efter Arbeidet at
domme, i det mindste maatte være fra det syt-
tende Aarhundrede. Hun fremsagde derved
ovenstaende Monolog, hvorpaa Selskabet
istemte den derefter folgende Sang.

Hæste.

men for skal Venstabs Dyrkelse forsvinde,
for Øernebørn ej signe skal vort Minde.

Da sige de: "De fordum leved' froe;
"thi de var' Venstabs hulde Guddom troe:
"o! maatte vi, som de, vor Bei henile,
"da skal vi sodt, som de, i Jorden hvile."

Ta, Venner, saligt det, at elße, er,
og tifold saligt det, at være kjær:
ej Venstab denne kjære Kreds forlade!

Da verler Dag og Aar — og vi — er' glade.

* * *

Afskedssang til det attende Aarhundrede.

Som Øjeblikket flygtigt svinder,
saa svinde brat et hundred Aar,
naar Tiden vinker, Glasset rinder —
et Sækel og et Nu forgaaer:
Lyksalig Hver, som Livets Nu
med roligt Hjerte kom ihu!

Vor Haad paa Skjebnens Øs'ge vipper
 fra Skjær til Skjær, fra Strand til Strand;
 i Havn omsider Haaden slipper
 ved Kysten af — de Dødes Land:
 lykselig Hver, som uden Nag
 ved Livets Bolverk stryger Flag!

O! Venner, vi, som Livets Møje,
 som Livets Glæder, sammen nod',
 et Sækel segner for vort Øje,
 et nyt opstaer af Tidens Skjod;
 vi signe det, som segner ned
 i Svælget af en Evighed.

Og frejdigt mod det nye vi træde
 med stille Haab, og Dyden troe:
 det see os takke Gud for Glæde,
 og bære Sorg med Kraft og No!
 O! han, der styrer Tid og Aar,
 i ham et Faderhjerte staaer.

Nu,

Nu, Venner, til de svundne Dage
 Et Glædens Bæger offre vi;
 Med Velkomst vi de nye modtage:
 For dem der atter skenkes i.

Saa gaae vi froe, med Sjelefred,
 Ved Vennehaand mod Evighed!

Hast e.

Til

Til en ædel Brud

i hendes Broders Navn.

Alt være skjøn og snild og lærdb:
 Kanaabne Vej til flibrig Hæder,
 Men Sjelegodhed giver Værd
 Og Uskyld skaber ene Glæder.
 Alt her et Glimt af Himmelens Fryd
 Er sikker Løn for ødel Dyd.

Det føler du med skjønsom Sjel,
 Du hulde Søster, gode Pige!
 Til ham, der skaber Jordens Held,
 I Dag din Tak og Glæde stige.
 Hans Faderhaand saa viselig
 Har ledet og velsignet dig.

Du

Du var i Hunslighedens Skjøb
 Din Faders Lyst, din Moders Glæde,
 Kun Dydens Vej, som de dig bød,
 Vi saae dig munter at betræde,
 Det kjenne Maal for al din Jord
 Var Kundskab, Uskyld, hunslig Flid.

O! derfor Kjærlighedens Gud
 Velsonner nu dit ømme Hjerte;
 En ødel Yngling her, som Brud,
 Du rakte Haanden, han begjerte.
 Selv himlen saae med Velbehag
 Det Baand, du knyttede i Dag.

Med Dydens Mod og Elskovs Ild
 Du vil din Wegfærd begynde,
 Og over al din Jordet mild
 Udbrede Kvindeblidheds Unde,
 Og sæge Lønnen god og from
 I Hymens lyse Helligdom.

Der skal du ogsaa finde den,
 Og Kjærlighedens Glædesstromme,
 Omfavnet af din Ægteven,
 Med fro og skyldfri Sjel udgomme,
 Et Glimt af Himmelens høje Fryd
 Er sikker Løn for huuslig Dyd.

Nyd da i Hymens Rosenbaand
 Lyksalighedens rige Fylde!
 Dig vil din Kærl med Kjøn som Vand
 Sit Held, sin Fryd, sin Himmel skynde
 Vor hele Kreds tiljubler dig:
 Lev med din Elskie lykkelig!

B. K. Hjort.

Venskab, Lykke og Sundhed.

Helliget Frue * * * * *

den 1 Marts 1801.

Ubemærket svinde mine Dage,
 Ubemærket som mit Harpeslag —
 Glemt jeg er som Qvad fra Oldtids Dage,
 Glemt som Kimmers Søn i Glædens Lag.
 Dog — ei du den unge Digter glemte,
 Øfste jeg din Blidheds Gjenſtein nød,
 Derfor taffuld jeg min Harpe stemte —
 Ene den for Dyd og Venskab lød.

Trende

Trende Genier til Jordens Egne

Glidelig steeg' ned fra Lysets Hjem,
Hær de Hulde findes allevegne,
Alle forstaae ei at søger dem.

Lillier spire, hvor de Hulde træde,

Vaarens Østtre frandse deres Fjed;
I der' Folge vandre Kyldfrie Glæde
Venlig Noe og stille Sjelefred.

Venskab — denne Guddom fra det Høie

Denne Jordens blide Salighed,
Som med Etherglands i fjerligt Die
Løkker himmelst Fred i Varmen ned,
Som vor ofte tunge Vandring letter,
Som aftørrer Taaren paa vor Kind,
Som i Skjebnens Tornekrone fletter
Kjerligt sine blide Roser ind.

Lykke — ei hvad Mængden falder Lykke —
 Ikke Vælde, Rigdom, borget Glæds,
 Ikke gylden Glimmer, Hyrste-Smykke,
 Ikke Orientens Perlekranz;
 Nei! den sande Lykke, som fremstrømmer
 Blid, af Dyds og Viisdoms rene Væld.
 Denne Lykke, der fun ene toammer
 Og forklarer Livets lyse Held.

Sundhed — denne Himsens skjonne Gave,
 Denne Dyds og Ordens blide Løn,
 Denne favre Blomst af Edens Have,
 Maadeligheds feire — ræke Son,
 Som den unge Løve den fremstiger,
 Hver en usordærret Ædlings Ven,
 Sygdoms Bleeghed for dens Hænde viger
 Fryd og Glæde villig følge den.

Disse Genier din Tinding krandse

Nundt om dig de skabe Fryd og Fred;
Vensteb, Lykke, Sundhed blid omdandse

Hulde Qvinde! dig med lette Hjed;
Kjerlig som den glade Moder smiler

Ned til elsetet Yndling ved sin Varm,
Saa til dig de smile, naar du hviler
Tryg som hiin i deres ømme Arm.

Skjøn som Solen, naar den venlig hæver

Sig af Havets Purpur, — lys og varm;

Let som Zefir, naar den kjerlig svæver

Over nysudsprungne Rosers Varm;

Yndig som Naturen, naar den træder

Rødmende som Brud af Vaarens Favn;

Saa dit Liv hensvinde — fuldt af Glæder

Fuldt af Fryd ved Moder-Daad og Navn.

Dog — af Sangens Tryslerie omgivet —
 Fra Erfarings brede Vei jeg gleed;
 Spaaede idel Høisfryd gjennem Livet,
 Spaaede Fred, liig Barndoms gyldne Fred,
 Af! og funde gandst e — gandst e glemme
 Modgangs høie Værd for Stovets Søn;
 Mellem Modgang toner Dydens Stemme
 Dobbelt overtalende og skjøn.

Derfor han, som viis og kjerlig leder
 Os mod falleds Maal paa Banen frem,
 Ofte Kummers mørke H re spreder
 Over svundne Glæders lyse Hjem.
 Ofte Sorg omleire vore Dage,
 Ofte Nat indhyller vore H ed,
 Frydesang blier ofte dæmpet Klage
 Skjebnens Kalk t dt fuld af Bitterhed.

Da sin lyse Hækkel Vitsdom tænder
 Og mod Dydens Tempel svinger den,
 Vensteb os sin hulde Engel sender
 Glid den fører os ad Veien hen.
 Selvbevidstheds rene høje Glæde
 Seirende betvinger Livets Harem,
 Edlere vi ud af Kampen træde,
 Tryg bag Dydens Seiervandte Arm.

J. Rehling.

Lyksaligheds Tempel.

Lyksalighed, den Guddom, vi tilbede,
 Vi søger til vi næae den skumle Grav.
 Vi efter ham i Jordens Afgrund lede,
 Vi efterjage ham paa troelsst Hav.
 Lær, hvor han boer; mig Amor har engang
 det lært og stemmer huld min Harpes Klang.

Fra lyse Øst den første Morgenrøde,
 Af Jubelchore hilft, til Jorden steeg,
 Med Blikke, som hver Skabning Liv indgjede
 Og for hvis Glands chaotiske Nat bortreeg.
 Da bød den milde Zeus Lyksalighed
 At ile til den unge Klode ned.

En Amor liig, paa spede Rosenvinger,
 Han med harmonist Flugt til Jorden drog.
 Han kom herned, den Glædens hulde Bringer;
 Med Vennesmiil Naturen ham modtog,
 Og høit fra Bjerg til Bjerg, fra Skov til Skov,
 Den hele Klode tonte af hans Lov.

Hen til hver Egn, hvor Flora Dalen krandste,
 Majader svømmend' i chrystalne Aa,
 Blandt Ranker epheukronte Bakkus dandste,
 I tætte Grenes Lye Pomona lær,
 Til hvert Naturens Yndlingssted han kom,
 Men ei han fandt en værdig Helligdom.

"Til straalende Olympia jeg flygter efter,
 "Til Gratiers og Musers blide Hjem."
 Saa talte han, men see, nu Jordens Datter
 Af Myrtebuske trinte venslig frem,
 Og tryllende hun bandt hans lette Fjed;
 I jublende Beundring sank han ned.

Den

Den Unde, hvormed han saae hende trine
 Hen over Græsset i Karitedands;
 Den Gedhed, som fremstraalte af hver Mine;
 Det lyse, himmelblide Øjes Glands;
 Det hulde Læbepar, der aabned sig
 Med Vellyd, Elskovs Harmonier liig.

De Roser, som paa hendes Kinder smilte;
 Det cederranke Legems Liliefljer;
 De Arme, i hvis Havn Amorer hvilte
 Og evig unge Glæders muntre Hær,
 Henrev hans Aaland og froe han sagde: "Nei,
 Til Guders Vaaning jeg bortflygter ei."

Paa hendes blide Under nu hans Øje
 Med Glæders Slik omirrede igjen.
 Da drælte det paa Barmens Tvillinghøje
 Med Omheds Smile drælte det paa den.
 Den bæred, Havets Solverflade liig,
 Naar Maanen i dets Bolger speiler sig.

Af Kjærlighed og Fryd den yndigt bæved;
 Et følsomt Hjertes skønne Folk var den.
 Og muntere Elskovsguder den omvæved
 Og vinked ham til Elskovs Trone hen.
 Fortryllet sloi han did og hvilte der
 Og raabte: Hulde Varm, mit Tempel vær!

D. Horrebaw.

Til en Møder.

Omme Møder, gud mit Hjerte
 Mægted' at fortolke sig!
 Dig at elße Hjertet lærte,
 Ikke at besynde dig.

Tak for hver en Nat du töved'
 Sovnlos ved den Spædes Blund!
 Tak for hver en Dag du øved'
 Barnets Fjed paa flibrig Grund!

Tak

Tak for hver et Raad du stillede'

Hen ved Siden af min Lyst!

Tak for hvert et Dydens Billed'

Du afmaled' i mit Bryst!

Tak for hver en tidlig Kummer!

Før hvert sagtnet Hjerteslag!

Tak for hver en roelig Slummer

Og for hver en skyldfrie Dag!

All den Omhed som du nærte

Før den Spæde i dit Bryst,

Vorde nu i Mandens Hjerte

Lønnede, din Alders Trost!

Bed min Kraft din Livets Lue

Nærer i dens folde Hjem:

Bed mit Blik du Fjernen ske,

Bed mit Fjed du skride frem.

Og

Og naar seent den store Fremmed
 Ne! udflytter af sit Leer
 Og i Engles Kreds indlemmet,
 Seirende tilbageseer:

Ved din Grav, som ved min Bugge
 Du før sad, jeg sidde skal
 Og med Zaarer den bedugge,
 Troe i Søvnens fromme Kald.

Schack Stasseldt.

Jen ung Piges Stambog.

En Irregang imellem Fryd og Kummer,
og, hvor den ender sig, en stille Slummer
er Billed paa det Liv os Himsen gav:
med Jubel gaae vi snart, og snart med Klage,
og naar vor sidste Stund er lagt tilbage,
vort Øje standser ved — en Grav.

Naar fejrest Ungdom mellem Roser træder,
borthvisle Snoge tit dens skyldfrie Glæder,
og Braadden smørter efter Rosens Død;
naar stædig Manddom jevnt blandt Klipper triner,
bevæbner Uskyld den mod Martyrpiner:
o! dens Grindring er saa sød.

Og

Og, hvor vi gaae, et Fader-Dje vaager,
 dets hulde Smiil bortspreder Mattens Taager;
 det Fader-Dje vogter Sines Fjed:
 thi gaae vi kjeft! Er' Livets Stier trange,
 dog Roser smykke Vejens Irregange,
 og, naar den endes, — vinker Fred.

Lad Mørke paa Din Fremtids Himmel svæve!
 Ej vakkle Dine Skridt, Din Aand ej bævel
 Guds Fader-Dje vogter Dine Fjed:
 Lyksalighed af Dydens Kilde flyder;
 den svinder ej, naar Dødningklokkens lyder,
 og, naar den lyder, — vinker Fred.

H a f t e.

Dde

O d e
i et Tordenveir.

Hist kommer han, Alherren kommer,
 Men hylt i Mulin og frygtelig,
 Som om han, en retfærdig Dommer,
 Mod Stovets Sonner rusted' sig.
 Hans Pandtser Ild, hans Stemme Torden,
 Hans Glavind Dodens Lynild er.
 Og see, i Skyers Nat han Torden
 Alt svæver meer og mere nær.

Han

Han kommer, Jordens Grundvold hæver
 Og hjelde boje deres Top,
 Og, for at hilse Herren, hæver
 Sig stolte Hav af Dybet op.
 De vilde Dyr til skumle Huler
 Henslye med angstbevinget Fjed.
 Hver Dødelig sit Asyn skjuler,
 For svag at see Guds Herlighed.

Hør Stormen om din Isse hviner,
 Bidtaabner sig midnatlig Skye
 Med Brag liig skytende Ruiner
 Af Verdner. Hvor vil du henflye?
 I himlen du et Ildhav seuer,
 Dets Glands fra hjeldet møder dig,
 Og liig et Ocean af Luer
 Oprørte Hav fremvælter sig.

Dog; for Alherrens Glæds ei hæver,

O Stovets Barn; mod Eder han
Hünt røde Lynildssværd ei hæver,

Som flammer over Hav og Land.

Han Sygers grumme Hær betvinger:

De flye for Glimtet af hans Sværd.

See, Pesten flyer paa Stormens Vinge;

Foran; hans Aande Gravdamp er.

Hans Blik er Ild, hans Løkker sorte

Som Nat, hans Gil som Lynets snar.

Til Skyggerigets stærke Porte

I høire Haand han Nøglen har.

Hans Fryd er det at skjule Torden,

Saavidt dens Grændser naae, med Liig.

Men see, han flyer for Herrens Torden,

Og Stovets Sonner glæde sig.

Saa dækker Mørke tit den Fader,
 Som vejer vore Skjebner af,
 Men endog da han ei aflader
 At elsker dem, han Livet gav.
 Kun for en Fiende at bekæmpe,
 Langt meer end Pesten frygtelig,
 Kun for den frække Last at dæmpe
 Med Nædsler han omgjærder sig.

Saa let i Glædens Skjod vi glemme
 Vor Pligt og Evighed og Gud
 Og følge blinde Lysters Stemme
 Og trodse Dydens milde Bud.
 Han luttrer os i Medgangs Rue
 Og mere reen og skøn af den
 Vor Sjæl fremgaaer, og da vi ske,
 At ogsaa her var Gud vor Ven.

Den Gud, som Tordners Mat udhreder
 Paa Himlen og som troefast Ven
 Igjennem Vanhælds Muslim os leder
 Til Evighedens Glæder hen,
 Vi takke da som kjerlig Fader,
 Selv naar os Modgangs Lynild traf.
 O, aldrig, aldrig han aflader
 At elste dem, han Livet gav.

O. Horrebø.

Ved Majorinde
v. Lasson's Grav.

Vandrer, hvis du kjender Livets Glæder,
og en Stund nedlægger her din Stav,
sig, isald du seer, en Ædel græder:
"Græd ej her ved denne Grav!"

Hun, der her er viet ind til Hvile,
ene ved Oploøsnings Haab var fro:
hendes Barm var fuld af Smerters Pile;
hendes Søvn er idel Ro.

Om end Sundheds Engel dig omarmer;
om end Lykkens Guddom signer dig;
om end Venstabs Himmel-Ild dig varmer,
er du gaafte lykkelig: —

O!

O! dog ofte skal dit Hjerte bløde
 ved et dýdigt Broderhjertes Qual,
 og du sukker: "Salig den, som døde!
 "Fred indhegner Dødens Dal."

Hvad er Sundheds Trylle-Melodier,
 hvad er Lykkens Guld og Titel-Tant,
 hvad er Venstabs bedste Drømmerier
 mod et Nu, hvor Alt er — sandt?

Men, om Slangegift dit Hjerte nager,
 men, om Død dit halve Væsen slog,
 om dit Kandedræt var idel Plager,
 og om Sot din Frihed tog:

Vilde du ej gjerne, hvis du kunde,
 hvis du burde, hastigt vandre frem?
 Vilde ej dit hele Væsen stunde
 mod sit Støvs det stille Hjem.

Og

Og naar Liv af Dødens Urne stiger,
 og naar Lys til Mørkets Hule leer,
 naar hver Kummer langt fra Graven viger,
 burde vi da græde meer?

Hvorfor faste vi saa mørke Blikke
 til det Maal, vor Vei begrændses ved?
 Af! fordi vor Aand begriber ikke
 Himles hele Salighed.

Vandrer, hvis du kjender Livets Glæder,
 og en Stund nedlægger her din Stav,
 siig, ifald du seer, en Ædel græder:
 "Græd ei her ved denne Grav!"

Haste.

Lil

Til

Kammerherinde K a r d o r f f,

den 26 October 1801.

Kun flygtig er Jordklodens smilende Fryd,
 Som Skygger bortsæve dens Glæder,
 De svinde som Strængenes bævende Lyd,
 Som Sneen naar Vaaren fremtræder,
 Som Veien hvor surende Kjælen fremfoer,
 Knap levnes et Spor.

Men Dyden er evig, uvisnelig, Skøn,
 Dens Glæder er' blide og høie,
 Dens Krands er Nætskaffenheds straalende Løn,
 Den tørre det grædende Øie;
 Den hæver i Modgangens Midnat vort Mod
 Og styrker vor Fod.

Den

Den lindrer hver Smerte, den letter hver Harm,
 Den Trost mod hver Kummer bereder;
 Den fremtryller Fred i den øngfede Barm,
 Den skaber de blivende Glæder;
 Thi, Held dig, du Blide! dens hellige Lyst
 Opvarmer dit Bryst.

O derfor vil Glæde! o derfor vil Fred!
 Fra Himmel til dig nedstige;
 Og Held vil fremspire om blomsterstrøget Fjed,
 Og Kummerens Hære vil vige *).
 Til sildig! du eengang med solvhvide Haar
 Til Hvile nedgaaer.

J. Rehling.

*) En ædel, fortreffelig Mands langvarige Sygdom — en elset, haabefuld Ynglings tunge, haarde Lidelser havde i lang Tid fastet en Skygge hen over det fieldne huuslige Eden, som gienstidig, urokkelig Agtelse, som om ægteskabelig Kierlighed havde grundfæstet trundt om et Par af Jordklodens ædleste, berligste Menhæsler.

J. R.

Lille

Lille Vilhelm til sin Moder,

den 26 October 1801.

(Efter en langvarig Sygdom.)

O Moder! fra min unge Læbe
 Min Fryd i Dag skal hæve sig,
 Og fuld af Tak min Sang skal stræbe
 Fra Gud at falde ned til dig
 Hver Jordens Fryd — og hver dens Fred
 Til Løn for hvad dit Hjerte leed:

Til Løn for ald din Sorg, din Kummer,
 Til Løn for sjeldnen Moder-Daad,
 For vaagne Nætter, afbrudt Slummer,
 For Moder-Diets bange Graad,
 Til Løn for hvert et modigt Hjed,
 Til Løn for navnløs Kjerlighed.

Bed

Ved hver en Fryd, som Gud vil skænke
 I Dødeliges Egne mig,
 Jeg Moder! vil din Omhed tænke,
 Og takke Gud, og signe dig;
 Thi — alt min lille Vandringss stav
 Bar — uden dig — lagt ved min Grav.

Naar sund jeg voxer frem til Glæde,
 Hmt ledet af din milde Haand,
 Paa Dydens Wei jeg froe skal træde,
 Besjælet Moder! af din Aand;
 Min Vandel vorde skal din Løn
 Og du skal frydes ved din Søn.

Naar Silden slukkes i dit Øie,
 Og naar din God den vorder træt,
 Da skal jeg lindre hver din Moie,
 Og hver din Byrde gjøre let.
 I Livets sidste, svage Høst
 Du hvile trygt ved sønligt Bryst.

J. Rehling.

Mor:

M o r g e n e n.

(Efter Kosegarten.)

Vær mig hilset Yngling ! over Skabningen du
 Med gjenlydende Flugt svæver frydfuld og stolt ;
 Din Kind , o ! hvor gløder den
 I Daggudens straalende Guld .

Dit guldlokkede Haar — din Saffran-Kaabe —
 o see !

Den hølger høit mod den stigende Morgenvind ,
 Der afblader de Røser ,
 Der krandse din lyse Tinding .

Dig herlige ! dig hisser den vaagnende Jord ,
 Dig den spejklare Søe — dig den lysgrønne
 Skov ,
 Dig de soeklare Høie ,
 Dig den perlebesaate Eng .

For

Hør dig — straalende Helt ! jubler mit Harpesslag,
 Varmt elßer jeg dig — kalder ei dit sagte Ryg
 Mig af dødliige Slummer
 Frem til Livets Henrykkelser.

Din Ungdom visner aldrig — min visner saa
 snart —
 Snart synker jeg — af om fort Tid da søger du
 Mig forgives i Marken ,
 Kalder omsonst den Slumrende.

Dybt i Stov er min Søvn — lavt mit grøn-
 nende Huus.
 Husde ! dug Taarer derpaa og rødme det blidt ,
 Til din himmelske Broder
 Mig vækker til tryllende Fryd.
 J. Rehling.

Selbstabs-Sang.

Bort med Harm og sorgfuldt Mod!

Glædens Engel blid os vinker;

Sorgs Betvinger — Druebled

I det fulde Bæger blinker.

I vort Bæger venligt blinker

Kummers Fiende — Drueblod:

Glæden om hver Ædling vinker,

I hver Barm er Kraft og Mod.

Glemt

Glemt er Jordens Sorg og Qual,
 Glemt er hver dens bange Smerte;
 Af den skummende Pokal
 Strømmer Fryd udi vort Hjerte.
 Fryd nedstrømmer i vort Hjerte
 Af den skummende Pokal;
 Heri druknes Jordens Smerte
 Hver dens Sorg — og hver dens Qual.

Gladere end Fyrster — her
 Under Fryd vort Glas vi tomme;
 Fyrstens Glæde ofte er
 Ikkun tomme, gosde Drømme.
 Ofte idel tomme Drømme
 Fyrstens Glæde ikkun er,
 Froe vort Bæger vi udtomme
 Mellem Fryd og Frihed her.

Leve Frihed, Fryd og Fred!

Herligt blomstre de i Norden;

Leve Frihed, Fryd og Fred!

Snart de blomstre rundt om Jorden!

Maatte suarlig rundt om Jorden!

Blomstre Frihed, Fryd og Fred!

Som de blomstre her i Norden

Eryg' ved Borger-Enighed.

i Oct. 1800.

J. Rehling.

Den

Den lykkelige Tjenestepige.

En Sang.

En fattig Pige er jeg kun,
Men naadig Froken ei misunder.
Utrættet Virken gjør mig sund,
At kjede mig har jeg ei Stunder.

Gra Fest til Hest jeg sværmer ei,
Men sparsom Glæde mere fryder,
Og O! jeg veed, fortjent har jeg
Bred nyttig Flid den Lyst jeg nyder.

See

Se frisk min Kind liig Rosen er
 Og klart mit muntre Øje funkler.
 Carminens Glands, Juvelers Skjær
 Ukunstlet Unde ei fordunkler.

Ei vælges ester Rang og Stand
 Til mig paatvungen Egteherre.
 Mit Hjerte vælger selv den Mand,
 Som skal mit Livs Ledsager være.

Vær naadig Frøken, hvo som vil!
 Jeg ester hendes Raar ei higer.
 Hvad blev vel alle Maader til
 Ifald de havde ei os Piger.

O. Horrebaw.

Til

en fem og tyve aarig Vens
halvtredfindstyvende Fødselsdag.

Halvtredfindstyve År som nu!
Skal alle Venners Ønske være.
O det er kun en Mand, som Du,
Hjem mange År at ønske ere.
Bud stiftet Gavn, hver Dag, hvert År
Fornyet Held og Hæder spaer.

I Vennekreds din Ungdom randt,
Du Sjælen var i deres Kæde:
Der mangen Værd og Dyder fandt,
I det han søgte Spøg og Glæde.
Dig signer mangen fiern og nær
For det, ham Venstak var, og er.

Din

Din Manddom Hædrelandets er;
 Det elſter Du, som Dine Venner,
 Thi det Dig og, som vi, har fær.
 Held Borgeren, som det fortiener!
 Og Held den Mand, hvem Borgerverd
 Til Borgerlykke Adkomst er!

Ei løntes end Dit Værd, Din Dyb,
 Nod Du end ei en større Lykke;
 En Egtemand og Faders Fryd
 Er alle Glæders Kongesmykke.
 Og den, som alle Dyders Løn,
 Dig blomstrer daglig dobbelt skøn.

Thi, Ven! med Glæde skue Du
 Mod længste Nad af Fremtids Dage!
 Til fuldigst Alder vil, som nu,
 Dig Dine Dyders Løn ledsage.
 End mange Gange høre Du:
 Halvtredsindstyve Aar som nu!

R. E. Rahbek.

Den Forførte.

Før drypper ei Dug fra Himsen ned,
 Før jeg holder op at græde !
 Som Lovet for Hostvindens susende Pust,
 Saa svante min Lykke og Glæde.

I Mørernes Rad jeg stod saa rank,
 De Svende mig saae og brændte:
 Men bort fra dem alle med kneisende Hu
 Mit stolte Hjerte jeg vendte.

En Fremmed som Gjæst til denne Egn
 Mediled' fra hine Hvie :
 Hans Gang var saa herlig, hans Lofte saa mørk,
 Saa lyst hans glimrende Øie.

I Dandsen han mig, jeg ham kun saae,
 Han trylled' med slebne Sæder.
 Om Natten ved Døren til Etherens Lyd
 En Sang han lokkende quæder.

O du blant Mør
 Den eeneste Skjonne,
 Klingling — sing — sing —
 Min Elskov du lønne,
 Hvis ei, jeg dør!
 Klingling — sing — sing —
 Hvis ei, jeg dør.
 Klingling — sing — sing —

Luk op! Luk op!
 Hør Brændingen bruse!
 Hør Natvinden suse
 I Lindens Top!

Dit Øie kun
En Straale nedsende,
Og Natten skal brænde
Som Middagsstund.

Oplad din Røst
Og Uveiret smiler,
Og Havet sødt hviler
Beg Jordens Bryst.

Luk op i Hast!
Jeg zitterer, jeg gyser,
Og Haanden den fryser
Beg Eithern fast.

Din Dør opluk,
Hvis ikke, du Grumme,
Jeg her skal forsumme
I sidste Suk!

Den

Den Duun blev saa haard, den Seng saa trang,
 Jeg monne ei Lise finde;
 Jeg springer i natlige Klædebon op.
 Og Sangern, væ mig! er inde.

Han var saa beskeden, om og huld,
 Jeg monne ei tage Bare;
 Han dristig afbrækede Liljen og suart
 For stedse saae jeg ham fare.

Som Knopper, de Bryster svulned' op
 Og Gjorden mig trangt overspændte;
 Jeg blussende vendte fra alle mig bort,
 Thi ak! min Brode de kjendte.

I Mørernes Nad jeg stod ei meer,
 De Svende for mig ei brændte;
 Men bort fra mig Arme med haanende Hu
 De stolte Hjerter de vendte.

Min Moder ei længer Hammern bar
 Og lagde sig ned til Hvile;
 Jeg skued' min Broder som deelte min Skam,
 Til fierne Lande bortile.

I Oval og i Angst ni Maaner gif,
 Da laae i mit Skjod den Spæde;
 Jeg moderlig smiled', dog Skiændsel og Ned
 Forgifted' Moderens Glæde.

Fortvivlsen mig greb, forvirrende
 De ængstede, matte Sandser,
 Dog, store Natur! du din Favn om mig staaer
 Og Dolken seirende standser.

Jeg lægger det Noer til Moderbryst
 Og soler Naturens Kieder;
 Jeg løfter det, rødt af nedgaaende Sol,
 Til Solens Skaber og beder:

Algode, som tæller hver en Myg
 Hvis Vinger mig her omsværme,
 Sku' ned paa dit Billed og faderlig dü
 Den Faderløse bestjerme!

Han hverken har Fader eller Navn,
 Og Verden ham nægter Ære:
 Hans Fader du være og Fromhed hans Navn,
 Hans Verden Klosteret være!

Den Moder snart Nonnesløret tog
 Og tvætted' i Graad sin Brøde;
 Han som St. Franciskus's Discipel blev stor
 I Klostermuurenes Øde.

Schack Stasseldt.

Son:

S o n n e t t e r.

I.

I Templet paa Cobenzl *).

En Kuppel, Egenfolds Værk, af flettet Nør
 Paa Eghestammers gamle Krebs sig hæver.
 I deres Mellemrum Syringen væver
 Sig med Akasier rundtom til Slør.
 Her Solen fun i Dug neddryppe tor
 Maar Lovets Net for Lustens Hande bæver,
 Kun Gjenlyd her af fierne Sange svæver
 Og svindende, som Dagens Straale, dør.
Ely-

*) En Decoration i Grev Ludvig Cobenzl's Have
i Nærheden af Wien.

Elysiske Frihed, Fred og Lise finder
Hver Klagens Son i dette Tempelrund,
Som i den tauriske Gudindes Lund:
Her Sorg og Anger, Savn og Længsel svinder;
Bud Glemsels Væk som billedløs henrinder,
Med bunden Flugt sank Tiden selv i Blund.

II.

Til Aussig-Dalen *).

Skjonne Dal! hvor Fjeldets Trudsel svæver
Skyggende, høit over Hyttens Fred;
Hvor befrugtet af dens Dyrkers Sved,
Klippen sig med Slettens Fylde hæver.

Skjonne Dal! hvor Drknens Ranke væver
Sig om sjunkne Ridderopholdssted,
Medens Blomsterfog i Hvirvler ned
Paa hver Hyttes luune Straatag bæver.

Skjøn-

* Denne fortryllende Dal mellem Aussig og Lovosch i Böhmen, i hvilken det Rædsomme, Høie og Indige synes ordnet, ved en, til et fuldkomment østhetisk Indtryk, henvirkende Intelligents, fortiner saa mange Lovdigte, som der ere Draaber i den Deel af Elben der gennemstrømmer den.

Skjonne Dal! hvor Elven billedrig,
Neen og blid, liig Gehneriske Idyller,
Mellem Øssianske Klipper skyller.

Fred og Hylde, skjonne Dal! i dig
Orknens Aand med Blomsterkjeder binder
Og med Smil hans Bildhed overvinder.

III.

Den anden Endymion.

Rig ved meer end Phantasos formaaer,
 Med Kronions Væger, Sosterns Velte,
 Under Mattens tause Stjernetelte
 Hos indslumret Undling Luna staaer.

Og han eier alt hvad Haabet spaær
 Naar i Længsel kjelne Hjerter smelte,
 Naar sig Skjaldesangens Bolger velte
 Under Noser fra Elysiums Vaar.

Liig Gudinden i den skønne Mythe,
 Ført af Hesper til min ringe Hytte,
 Synker et Phantom fra Himmel'en.
 Undrende jeg stirrer, sukker, bæver,
 Brændende min Sjel paa Læben svæver
 Og i indbildt Lyst jeg daaner hen.

IV.

IV.

Ved Tizians liggende Venus *).

Belyst her af sin Magie udgød:
 Skjondt af den endnu hver Nerve bæver,
 Dog Hun Varmen med nye Længsel hæver
 Og igjen gad daanet Elskovs Død.
 Rundt om Mund og Kind, om Barm og
Skjed

Attraa sig, liig Efeuranker, væver;
 Rundt om Sværm beruuste Tanker svæver,
 Sig tillegnende den Lyst hun nød.

Ube-

*) Saaledes hedder en nogen qvindelig Figur af Tizian, som efter en troeværdig Tradition er et Portrait af en urbinisk Hertugs Frille.

Übersmt i Marmorstjødet ligger
Elferen ; Arachnes tætte Spind
Skjuler Sarcophagens gyldne Smigge.
Kunstner'n vaager lyft i Mindets Skin
Mens den første Glemseidsden blunder,
Dog ei ham , den Glemte jeg misunder.

V.

Søfarten.

Tidt, i Veemods såde Drømmetanker,
 Hvad jeg engang var, igjen jeg er;
 Tidt Erindringen ved Aftnens Skjær
 Mig som Barn, med mine Lige sanker.
 Da, med Ør til Master, Siv til Planker,
 Svømmer stolt mit Skib paa Engens Kjær;
 Da Førglemmigei og såde Bær
 Plukker jeg blandt Mos og vilde Ranker.
 Drømmen svinder og fra hoien Søe
 Nu jeg gjennem Graad og Taage skuer
 Hjist i Hjernen Barndoms Rosense.
 Himlen slukkes, Storm og Klippe truer,
 Idel Undergang vi svømmer i,
 Di oscurer *), af! hvor lande vi?

*) Castor og Pollux, som Stiernebilledet Twillingen, vare de gamle Søfarendes Skytsguder.

VI.

Mandens Klage.

Fra Manddoms Høi, igennem Alvors Flor,
 Uforberedet, skuer jeg tilbage:
 Åk! mine Ungdoms Glæder Afseend tage
 Og Minders Liigfærd følge deres Spor.
 Tør jeg ei meer med alle Musers Chor
 Naturens Dands for Lovis Blik ledsgage?
 Maae Tanken alt med grusom Hast bortdrage
 Fra Skabningen Chariters Tryllegiord?
 Du som min Barm ved Skjønheds Skær opto'de
 Og Himmelens Glæde lokked' til mig ned,
 Stands i dit sidste Suk, o Følsomhed!
 Og du som dør med hver en Aftenrøde
 I Ungdoms drømte Phantasopolis,
 Stands, spraglet Letsind, stands Ephemeris!

VII.

VII.

Ved de friske Grave paa Holmens
Kirkegaard i Maj 1801.

Stands, o Ædning, her din Vandringstav,
Og med Tak og Graad og Klagetone
Ved de friske Høie du foresone
De henfarne Heltemaners Krav.
Sagnet leired' sig ved deres Grav
Da de sank til Underverdnens Zone,
Thi for din, Økeanos! din Krone *)
Hver med Fryd sin Helseaand opgav.

L 2

Baar

*) Efter Grækernes Mythologie og i deres Kunstmærker bærer Økeanos en Krone som Symbol paa hans Herredomme over Vandene.

Vaar og Høst paa deres Grave skiftes;
 Trindt Naturen bliver og forgaaer,
 Af! og selv det gjemte Stov bortvistes.
 Mindet ei! I Tidens Favn det staaer
 Medens frem bag Slægter Slægter vanke
 Uforgiængeligt som Dyd og Tanke.

Schack Staffeldt.

Lil

T i l M a r c o ,
en Venetianer.

Hvad er Lyæos's Skjonhed ? hvad er Phryners
Favn og brændende Kys ? misundte Skarfe ?
Mængdens deelte Trængsel for dine Fedder,
Brammende Marco ?

Meget de milde Guder dig forundte,
Dog det bedre de end dig forbeholdte.
Med oplostet Tanke , behersket Attraæ
Stræb til det Bedre :

Høi sind som orenfra med Jovis Die
Alt beskuer, mens Noisom hed, liig Hebe,
Ayet til Ambrosia brat forvandler,
Kilden til Nectar.

Schack Staffeldt.

San:

S a n g e *).

den 30 September 1801.

I.

Sang til Sandhed.

Stor, o Sandhed, er din Vælde;
 Klarhed fra din Throne gaaer;
 ej dit Spir er tungt af Ælde:
 løft det! — idel Dagg opstaer.
 Smiled' ej din Faders Øje,
 da du af hans Lys udrandt,
 øg da han, den Evighøje,
 dig til al sin Skabning handt?

Chor

*) Af Haste, med Musik af Zink den Yngre.

C h o r.

Jo; det Skabtes hele Brimmel
for din Almagt bojer sig:
at, at vi miskjende dig,
Gjenføl af Alfaders Himmel!

Der, hvor Nat bag Stjerner throner;
der, hvor Ørk er Tankens Hjem;
der, hvor Sole-Millioner
trylle Liv og Glæder frem;
der, hvor Oceanet bruser;
der, hvor Engens Myrther see,
og hvor Vækvens Kilde suser,
er dit dybe Præg at see.

C h o r.

Af, at vi, som Under drage
til Naturens Scener hen,
maatte finde dig i den,
og din Gudmes Reenhed smage!

Rosenskyen Øjet møder,
 Solen staer paa hvalte Blaae,
 Luen af dens Straale glæder
 Livet end i mindste Straa;
 Himmel sortnes; Uvejr lister
 sig af Lustens Dunster ud —
 Skoven flammer, Klippen brister —
 Sandhed, du har malt os — Gud.

C h o r.

I vor Barm dit Vink vi gjemme,
 hvor vort Øje stirrer hen!
 Vær os som en provet Ven,
 med vort Øre med din Stemme!

Kraft med Afmagt, Liv med Doden
 Haand i Haand paa Kloden gaae:
 Evnen fødtes: Astenroden
 alt i Gruus dens Bolig saae.
 Evig Orden Gud lod gjælde
 i sin Skabnings hele Færd:
 Skulde han en Evne følde,
 som en Evighed var værd?

Chor.

C h o r.

Nej, mens Orden Alt opklärer,
trofes vi mod Dødens Baand;
Evner skabtes med vor Aand;
dem en Evighed bevarer.

Men, er alt det Skabtes Kjæde
knyttet for en Evighed;
Skal vor Aand kun finde Glæde
som et værdigt Kjædens Led;
Skal vi Ord'nens Nedskab være,
og er Dydens Værd ej Digt,
o! da maa vi Dyden ære —
Sandhed, du har viist os — Pligt.

C h o r.

Ta, vort Kald er stort i Livet:
vi skal adle Virksomhed:
kun ved Dyd den bringer Fred;
kun den Gode Fryd er givet.

Hulde Sandhed, præg dit Stempel
 paa hver Sid, du stuer her!
 Gyld med Viisdom dette Tempel,
 leed til gavnlig Idræt Hver!
 Lær os, froe vor Vej hendrage!
 Und vor Afskedstime Fred,
 at vi ej omsonst opdage
 Gud og Pligt og Evighed!

C h o r.

Smil paa Livets Tidselster!
 Smil os blidt i Glædens Skjod!
 Syng os efter folde Død
 Himles Jubel-Melodier!

II.

Duet af tvende Ynglinge.

Den første.

Hvi klang saa rørt min Faders Stemme?
 Hvi folded' han sin Haand til Øen?

Saa

Saa bad han: "Gud, mit Suk du gjemme!
"Blessign min Alders Haab, min Son!"

Den anden.

Hvi steeg saa højt min Moders Hjerte?
Hvi perled' Glædens milde Graad?
Hun sagde: "Jeg har glemt min Smerte:
"velsigne Gud, min Son, din Daad!"

Begge.

Kom, Broder, vi vil enigt træde
ad Kundskabs Hædersbane hen!
Vor Stræben var de Godes Glæde,
og, o! hvor riigt belønner den!

Første.

Saa taled' Fader: "Son, du lære
"den Vises Vej til Brødres Gavn!
"En nyttig Viis er Jordens Ere,
og Laubær grønnes om hans Navn.

Anden.

A n d e n .

Gaa taled' Moder: "Søn, du tragte,
"at folge Dydens ædle Gud!
"da skal ej Jordens blot dig agte!
"da aabner dig sin Himmel Gud.

B e g g e .

Grene Hjarter vi bevare
de Hjertets Ord, de taled' saa!
Os vogte Gud mod Ungdoms Fare!
I Dydens Kamp vi medigt staae!

III.

S l u t n i n g s - C h o r .

Ophøjede Kundskab om Viisdom og Dyd,
vi kappes, dig her at omfavne:
du signe vor Ungdom med Hæder og Fryd,
vor Manddom med Lykken, at gavne!
Du løste vort Hjerte i Modgangens Stund,
at selv gjennem Taarer vi smile!
Du styrke vort Haab, naar det rolige Blund
i Graven os byder til Hvile!

Til

Til Velgjørerne.

(Slutningssang i endeele Knudsenſke Concerter.)

En Hælfteflok mod Britten stod:
de Völger blev' saa grusomt røde;
dyrt solgte den sit ejekke Blod,
og tusend stolte Fjender døde!
Da hejsed' Britten hvide Flag,
og bad om No paa Kampens Dag.

Den danske Helt gav Britten No:
de Völger var' saa grusomt røde;
men, Gud og Land og Konge tro,
saa mangen ædel Kriger døde.
Af Fjenden æret Danſken stod;
men, af! den Ære kosted' Blod.

Til Landet fæd' de Hestes Liig :
 de Vælger var' saa grusomt røde :
 og Faderloses Jammerkrig
 blandt Enfers høje Veeraab løde :
 "O Gud ! min Mand , min Fader faldt ;
 "o Gud ! o Gud ! jeg misted' Alt ! " —

"O Gud ! min Søn , min Støtte faldt ;
 "de Vælger er' saa grusomt røde ;
 "han offred' Blod og Liv og Alt :
 "jeg Arme hungrer nu til Døde ."
 Saa klager Olding , hvid af Haar ,
 og vrider matte Haand , og gaaer .

Da treen Du frem , Vælgjører = Flok ,
 og Dansken værdig var Din Tale :
 "Hvad Gud har skjenket meer , end Nof ,
 "dermed jeg Armod skal husvale ."
 Med ejerlig Haand Du standsed' Graad :
 o ! Gud betale skal Din Daad .

H a s t e .

Laf

Tak til Knudsen *).

En nordisk Bardesanger blid
fornam de Britters Torden;
kjek mældte han: "Jeg gaaer i Strid;
"thi jeg er født i Norden."
Og højt, og stærkt, hans Stemme klang;
han slog de Fjender med sin Sang.

Hvor

*) Sjungen paa Hindsgaul i et talrigt Selskab
om Astenen, efterat Hr. Knudsen havde gi-
vet Concert i Middelfart.

Hvor Kugler hyppigst regned' ned,
han stod ved de Kanoner,
og quad om Borgerkjærlighed
i lifligt ræske Toner ;
og Borger-Land, af Sangen faldt,
holdt ud — og stolte Britter faldt.

Men mangen ødel Dansk, der slog,
har kysbt sin Krands med Døden ;
en Hob vel sidste Suk ej drog,
men blev bestød i Nøden.
I Vaande saae han paa sin Daad,
og af hans Øyne strømte Grand.

Da drog den Sanger ud i Land,
og quad for Heltes Brødre ;
han quad om ødel quæstet Mand,
om arme Børn og Mødre.
Vi hørte ham — da drog han hjem
med Broder-Trost og Guld til dem.

O Danmarks Knudsen! Dig det var,
 der quad i danske Lande:
 en Krands til Dig Guds Himmel har,
 naar det skal heden stande;
 her gjør Du Mangen lykkelig:
 her Gud i Hjertet lønner Dig.

H a s t e.

Til

en værdig Borgers Fødselsdag.

Mel. Spæde Blomster ic.

Held den Mand, hvis Kjonne fjer
Borgerdaad og Værд betegne.

Borgeragt og Kjærlighed
Ham skal følge allevegne.

Held Dig! Agt eg Kjærlighed
Følge hvert af Dine fjer.

Held den Mand, som selv er Ven,
Aldrig skal han savne Venner;
Venskabs Held ei sviger den,
Som ved Venskab det fortjener.
Held da Dig, og Held hver den,
Som før kalde Dig sin Ven!

Held

Held den, der ved hunslig Dyd
 søger stille hunslig Lykke,
 Egtemands og Faders Fryd
 Hvert hans Trin paa Banen smykke!

Held Dig, Du, som hunslig Dyd
 Giver Ret til hunslig Fryd.

Held den Mand, der glad seer ned
 Paa enhver af sine Dage;
 Dydens Himmel, Hiertets Fred
 Overalt ham skal ledsage!

Held da Dig, thi Hiertets Fred
 Følger hvert af Dine Fjed.

Borger, Fader, Mand, og Ven!
 Held til hver af Livets Glæder!
 Held, og trefold Held, at den
 Er Din velfortjente Hæder.

Held den Mand hvis Lykke er
 Løn for Mands og Borgers Værd!

R. E. Rahbek.

Til Mennest' heden.

1793.

Skøn var din Krands, o Mennest' hed, og
herlig

I din signende Haand Fornuftens Fakkel.
Var det Dig som fordum, et vind for Diet,
Køllen omhvirvled' ?

Nu en Megæra, hvil forvandler Krandsen
Du til Furiens Slangehaar? hvil svinger
Du til Mordbrand Faklen og tænder Staters
Arvede Bygning?

Saa at i Samfald alle Ordner styrte
Medens Selvhed paa nye sit Chaos finder
Og forgiæves Tænkeren søger Reglen
I det Oploste.

Schack Staffeldt.

Reg i s t e r.

Thomas Christopher Bruun,
Lektor ved Søekadet-Akademiet.

Side.

Gavnet fra Fortiden	=	I.
Epilog ved en Venefice	=	31.

Peder Horrebom Haste,
Told-Inspecteur i Middelfart.

Grev til min Hustrue	=	7.
Lovfaldet	=	12.
Monolog	=	105.
Afskedssang til det attende Aarhundrede	=	106.
I en ung Piges Stambog	=	125.
Ved Majorinde v. Lassons Grav	=	132.
Gange, den 30 September 1801	=	166.
Til Belgjorerne, Slutningssang i endeel Knudsen'ske Concerter	=	173.
Tak til Knudsen	=	175.

Johan Christian Hedegaard, Secrétaire,
Guldmaægtig i Generalitets og Commis-
sariats Collegiet.

Amor er farlig (efter det Italienske) = 86.

Side.

Victor Kristian Hiort,
Præst ved Bremerholms Menighed.

Gang til Vensteb, helliget Frue Ingeborg,
den 15 Febr. 1801 = 89.
Til en ædel Brud = 109.

Otto Horrebow,
Bicedecanus ved det Kongelige Communitet.

Anakreon, en Fortælling i tre Sange = 33.
Valget, en Fortælling = = 93.
Lyksaligheds Tempel = = 118.
Ode i et Tordenveir = = 127.
Den lykkelige Tjenestepige, en Sang = 144.

Christen Pram, Secrétaire og Committeret i
Deconomie- og Commerce-Collegiet.

Hymne til Februar, — — — = 23.

Knud Lyhne Rahbek,
Professor.

Til en fem og tyveaarig Vens halvtreds-
findstyvende Fødselsdag = 146.
Til en værdig Borgers Fødselsdag = 178.

Johannes Nehling,
Litteratus.

	Side.
Gzion Hedvig (efter Kosegarten)	70.
Venskab, Lykke og Sundhed	112.
Til Kammerherinde Kardorff, den 26 Oktobre 1801	135.
Lille Vilhelm til sin Moder, den 26 Oktobre, efter en langvarig Sygdom	137.
Morgenen (efter Kosegarten)	139.
Selskabssang	141.

Schack von Staffeldt,
Assessor i Dekonomic- og Commerce-Collegiet.

Frieriet, (Fragment i Stanzer)	14.
Evaniesang	19.
Annalil	107.
Til en Moder	122.
Den Forsorte	148.
Sonetter	
I. I Templet paa Cobenzl	154.
II. Til Aussig-Dalen	156.
III. Den anden Endymion.	158.
IV. Ved Tizians liggende Venus	159.
V. Sofarten	161.
VI. Mandens Klage	162.
VII. Ved de friske Grave paa Holmens Kirkegaard i Mai 1801	163.

	Side.
Til Marko, en Venetianer	= 165.
Til Menneskeheden 1793.	= 180.
Johan Clemens Tode. Professor og Dr. Medicinæ ved Københavns Universitet.	
Forskiellig Smag i Kierlighed	= 26.

